

นิมิตอัศจรรย์

ตามปกติคนเราเวลานอนหลับ จะเกิดนิมิตหรือฝัน อันเป็นการบอกลางบอกเหตุหรือคำมูลซึ่งเกี่ยวกับตนเองหรือญาติพวกพ้อง ได้ยินเขาพูดกันว่ากรรมนิมิต จิตอาวรณ์ เทพสังหรณ์ ธาตุกำเริบ เรียกว่า อาการฝัน สำหรับเรื่องของคุณไพศาล แสนไชย คงไม่ใช่เรื่องฝัน การฝันคงจะไม่ซ้ำเรื่องเดียวกันบ่อยๆ นี่ถือว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ยากต่อคนทั่วไปจะมีได้ และยังไม่เคยได้ยินคนไหนพูดถึงเรื่องนี้ แต่ฝันมีกัน ได้ทุกคน การที่คุณไพศาลไปประสบมาในปรภพ แล้วนำมาเล่าเรื่องเกี่ยวกับบุคคลในปัจจุบันว่าอดีตเป็นอย่างไร ใครเกี่ยวข้อง กับใคร ต้องแก้ไขอย่างไร เมื่อทำตามทีบอกแล้วได้ผลสมจริง คุณไพศาลไม่ได้เรียกร้องค่าตอบแทนแต่อย่างใด พวกหมอสะเดาะเคราะห์ยังเรียกค่าตอบแทน แต่เรื่องที่คุณไพศาลบอกไม่ใช่เรื่องเคราะห์ หากแต่เป็นเรื่องกรรมในอดีตที่บุคคลนั้น ทำเองส่งผลมาในปัจจุบัน บอกแล้วคนเชื่อก็มิ ไม่เชื่อก็มิ ที่สุดแล้วต้องเชื่อ บางครั้งบอกว่าถ้าทำไม่สำเร็จให้ไปหาอาจารย์ชุมน์ วัดวังตะกุ่ม ช่วยเหลือ จะสำเร็จ และก็เคยทำเช่นนั้นมาแล้ว อาตมาเองก็คิดว่าแปลกดี อยู่กันคนละจังหวัดไม่เคยพบเห็นกัน ไม่เคยได้ยินชื่อกันด้วยซ้ำไป ทำไมบอกชื่อ-นามสกุล ที่อยู่ได้อย่างถูกต้องชัดเจนตามธรรมดาใครไปถามแบบหมอดู คุณไพศาลจะบอกไม่ได้ และก็ไม่ได้เรียนทางทำนายทายทักอะไร คราวใดไปได้นิมิตมา จึงบอกได้เป็นคราวๆ ไป บางเรื่องได้นิมิตมาแล้วยังบอกไม่ได้ต้องรอให้ถึงกำหนด นี่ก็น่าอัศจรรย์ บางเรื่องบอกได้เลย เพราะเป็นผู้เกี่ยวข้องกันในชาติอดีตและปัจจุบัน เรื่องต่างๆ ในตอนแรกๆ ไม่ได้เผยแพร่ ต่อเมื่อมีผู้สนใจมากขึ้นจึงพิมพ์เผยแพร่ให้อ่านกันทั่วถึง จะเชื่อหรือไม่อย่างน้อยก็ทำให้คนเราคิดถึงเรื่องกรรมเวร จะเป็นเหตุให้คนเราทำแต่กรรมดีมากขึ้น จะเป็นประโยชน์ แก่สังคมต่อไป

พระธรรมเสนานี (ชุมน์ กิตติวณโณ)

ที่ปรึกษา เจ้าคณะจังหวัดนครปฐม

วัดวังตะกุ่ม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

นิมิตกถา

คำว่า “นิมิต” แปลว่า เครื่องหมาย หรือลางเป็นเครื่องบอกเหตุต่างๆ ตามหลักพระอภิธรรมกล่าวถึงอารมณ์ของผู้ที่จะไปเกิดในภพต่อไป จะมีนิมิตบอกเหตุไว้ ๓ ประการ คือ **กรรม กรรมนิมิต** และ **คตินิมิต** คนที่จะไปเกิดในภพต่อไปจะมีนิมิตบอกเหตุ การกระทำที่ตนกำลังทำอยู่แล้วก็ยึดอารมณ์นั้นไปเกิดในภพต่อไป บางคนจะเห็นอุปกรณ์เครื่องกระทำที่ตนใช้ทำความดี ความชั่ว เช่น เห็นจิวรที่ตนเคยถวายพระ เป็นต้น เรียกว่า **กรรมนิมิต** บางคนจะเห็นสถานที่จะไปเกิด เช่น เห็นวิมาน ก็จะไปเกิดเป็นเทวดา เรียกว่า **คตินิมิต**

แต่คำว่า **นิมิตพิศวง** ที่เกิดขึ้นแก่ **นายไพศาล แสนไชย** นี้เป็นอีกแบบหนึ่ง ไม่ใช่นิมิตทั้ง ๓ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่มีลักษณะเหมือนกับบุคคลที่อยู่ภาวะฝัน เหตุของการฝันก็มีเหตุบอกไว้ ๔ อย่าง คือ **ธาตุวิปริต จิตอาวรณ์ เทพสังหรณ์** และ **กรรมบันดาล**

อาการของธาตุวิปริต เช่น กินอาหารมากหรือน้อยเกินไป สุขภาพไม่แข็งแรง เจ็บป่วย ก็สามารถเป็นเหตุให้ฝันได้ เมื่อยามหลับ ลักษณะของจิตอาวรณ์ ก็คือ ในภาวะที่มีจิตใจจดจ่ออยู่กับเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว ก็สามารถเก็บเอามาฝันได้ เหตุแห่งเทพสังหรณ์ ก็คือ เทวดามาดลใจให้ทราบถึงสิ่งต่างๆ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ในเวลาฝัน ส่วนกรรมบันดาล ก็คือ การกระทำที่ทำได้ ไม่ว่าดีหรือชั่ว ก็เป็นเหตุให้ฝันได้เช่นเดียวกัน

นิมิตพิศวง ที่เคยเกิดขึ้นแก่ **คุณไพศาล แสนไชย** เป็นลักษณะ “**เทพสังหรณ์**” คือ เทวดามาดลใจ สร้างนิมิตให้ปรากฏแก่คุณไพศาล ได้ทราบถึงเรื่องราวของบุคคลต่างๆ ที่เกิดขึ้นในอดีตชาติ ซึ่งได้สร้างกรรมมาแตกต่างกัน ทำดีบ้าง ทำชั่วบ้าง ปะปนกันไป กรรมที่ทำนั้นก็ส่งผลให้ไปวนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร เวียนว่ายตายเกิดไปตามภพต่างๆ ภูมิอันเป็นที่อยู่ของสัตว์ทุกจำพวก มีทั้งหมด ๓๑ ภูมิ ได้แก่ **อบายภูมิ ๔ มนุษย์ภูมิ ๑ สวรรค์ ๖ พรหม ๒๐** ตามคัมภีร์มาลัยสูตร ผู้ที่มีบุญวาสนา สามารถท่องเที่ยวไปตามภูมิต่างๆ ได้ ถ้าพบสัตว์ในอบายภูมิ ก็จะฝากมาให้บอกญาติๆ ได้ทำบุญอุทิศไปให้ ถ้าท่องเที่ยวไปในแดนสวรรค์

พบเทวดานางฟ้า ก็จะต้องให้ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาไว้ จะได้มาเกิดในภพภูมิที่ดีมีความสุขตลอดกาล

คุณไพศาล แสนไชย เป็นผู้มีบุพเพกตบุญญา คือ ได้ทำบุญไว้ในปางก่อน ได้บริจาคทาน รักษาศีล ได้เจริญภาวนามา เมื่อได้สร้างบุญอย่างนี้ไว้ในอดีตอย่างต่อเนื่องและอธิษฐานจิตขอให้รู้ธรรม เห็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรืออาจจะขอให้รู้ความเป็นไปของผู้ที่ยังเวียนว่ายตายเกิดก็เป็นได้

ด้วยบุญบารมีที่เป็นบุพเพกตบุญญา และอรรถสัมมาปณิธิ ผสมผสานรวมกัน เป็นเหตุให้เกิดเป็น **“นิมิตพิศวง”** ตามที่ปรากฏและเป็นไปนี้

คุณไพศาล แสนไชย เป็นบุคคลที่ช่วยเหลือสังคม ผู้ใดมีความทุกข์ มีความเดือดร้อน คุณไพศาล พอที่จะอาศัยบุญในอดีตบอกให้ผู้ที่มีความเชื่อเกี่ยวกับนิมิตพิศวง ได้ปฏิบัติตามหรือแก้ไขในสิ่งที่ทำไปแล้วทุกฝ่ายสบายใจ **คนเราเกิดมา ธรรมชาติมอบสติปัญญามาคล้ายๆ กัน สติปัญญาบอกด้วยศรัทธา รวมกันเป็นเครื่องพินิจพิเคราะห์ อย่าปฏิเสธสิ่งที่ตนยังเข้าไม่ถึง แต่อย่าเพิ่งเชื่อในสิ่งที่ยังมองไม่เห็น**

ดังนั้น เรื่องราวของ **คุณไพศาล แสนไชย** ที่มีนิมิตเกี่ยวกับบุคคลต่างๆ หรือเหตุการณ์ในลักษณะต่างๆ ในอดีตจึงเป็นเรื่องที่ช่วยสงเคราะห์ และช่วยประสานให้บุคคลที่เป็นคู่เวรกัน ให้เลิกแล้วต่อกัน อโหสิกรรมในการกระทำที่เคยล่วงเกิน นับว่าเป็นบุญกุศลอย่างยิ่ง และถือว่าเป็นการชักชวนให้บุคคลต่างๆ ได้รับบริจาคทาน รักษาศีล เจริญภาวนา อีกทางหนึ่ง นับว่าเป็นเรื่องที่ต้องทำอย่างต่อเนื่อง ผลลัพธ์ก็คือ **“บริจาคทาน ร่ำรวย รักษาศีล รูปสวย เจริญภาวนา ฉลาดรุ่งเรือง”**

มา ภาณิ

พระพรหมเวที

เจ้าอาวาสวัดพระปฐมเจดีย์ราชวรมหาวิหาร

อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

คำปรารภของนายไพศาล แสนไชย (เจ้าของนิมิต) และคณะผู้จัดพิมพ์

“พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง” เป็นพระพุทธรูปที่แสดงถึงศิลปวัฒนธรรมของคนสมัยโบราณได้สร้างไว้ เป็นพระพุทธรูปที่สำคัญที่พุทธศาสนิกชนควรหาเวลาไปกราบไหว้สักการะ มีตำนานกล่าวถึงประวัติที่มาของพระเจ้าใหญ่อินทร์แปลงองค์นี้ ซึ่งบางท่าน อาจได้เคยอ่านและรู้มาก่อน แต่ในครั้งนี้นักกระผมมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะเปิดเผยนิมิต เรื่อง “พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง” ตามที่รับรู้รับทราบมาจากโลกวิญญานอันเป็นอีกแนวทางหนึ่ง ที่จะแสดงให้เห็นทราบถึงประวัติที่มา และบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้

เกี่ยวกับเรื่องนิมิตของพณนี้ ถ้าผู้อ่านได้อ่านเสร็จแล้วมีความเข้าใจในข้อธรรมหรือมีความคิดโยงโยในหลักศีลธรรมของพระพุทธเจ้า ข้อใดข้อหนึ่งตัวของพณก็ขออนุโมทนาด้วย แต่ถ้าท่านผู้ใดอ่านหนังสือแล้วไม่เข้าใจก็ขอให้สอบถามผู้รู้ และขอให้ท่านผู้อ่านทุกท่านเข้าใจว่าพณ นายไพศาล แสนไชย ไม่ใช่หมอ ไม่ใช่หมอรรักษาคณ ไม่ใช่คนทรงเจ้า ไม่ใช่ชนกปฏิบัติธรรม ดังนั้นอย่าฟังคำวาติเตียนตัวพณ เพราะพณทราบข่าวสารมาเช่นใดก็บอกเล่าให้ท่านเช่นนั้นอ่านแล้วจะเชื่อหรือไม่ ก็ขอให้อยู่ในดุลยพินิจของแต่ละคนเหมือนดังคำกลอนที่ว่า

จงฟังหู ไว้หู คิดดูก่อน
อย่าเฝ้าวอน รวนเร ทำเหหัน
ฟังให้ดี คิดให้ถูก อย่าปลุกพาล
ชมหรือหวาน อมไว้ อดใจตรอง

หนังสือนิมิตพิศวงเรื่อง “พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง” นี้ ทางเจ้าของนิมิต และคณะผู้จัดพิมพ์ ไม่อนุญาตให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ใช้เป็นหลักฐานอ้างอิง ให้เป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ หรือโบราณคดี ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น

อีกประการหนึ่งทางเจ้าของนิมิตคือตัวผม (นายไพศาล แสงไชย) และคณะผู้จัดพิมพ์ทุกคน กราบขอร้องหรือขอโทษมายังผู้ที่มีชื่อเกี่ยวข้อง ในนิมิตเรื่องพระเจ้าใหญ่อินทร์แปลงทุกคนด้วย ที่ได้นำชื่อท่านลงไปโดยมิได้บอกกล่าวหรือขออนุญาตล่วงหน้าก่อน ทั้งนี้เพราะว่าผมและคณะผู้จัดพิมพ์ ขาดบุคคลากรตลอดถึงปัจจัยต่างๆ ที่จะประสานงานหรือบอกให้ท่านก่อนที่จะจัดพิมพ์ ครั้นเจ้าของนิมิต จะไปบอกขออนุญาตจากตัวผู้เกี่ยวข้องในเรื่องนิมิตเองก็ไม่ไหว เพราะขับริชยนต์ก็ไม่มี ปัจจัยเบี่ยหอยก็ไม่มี มองซ้ายมองขวาก็มีแต่ข้าวเปลือกที่เหลือไว้ในยุ้ง ประมาณครึ่งเกวียน จึงเกิดความคิดว่าขายข้าวไปสักหน่อย เพื่อไปเป็นทุนในการไปขออนุญาตกับผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนิมิต เมื่อมีความคิดอย่างนี้ จึงได้ติดต่อขายข้าวเปลือกไปที่พ่อค้านายทุนคนกลาง พอพ่อค้านายทุนมาดูข้าวเปลือกเขาก็ให้ราคาดิโกลรัมละ ๕.๕๐ บาท แล้วให้เจ้าของข้าวบรรทุกข้าวไปส่งที่โกดังของพ่อค้านายทุนนั้น พอผมได้ยिनราคาข้าวเปลือกที่พ่อค้านายทุนบอกให้ จิตใจของเจ้าของนิมิตก็หล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม และอึ้งน้ำตาซึมออกจากเบ้าตาโดยไม่มีใครสั่ง ความคิดเก่าที่คิดจะขายข้าวเปลือกไปเป็นทุน ในกรณีดังกล่าวจึงอยู่ในสภาวะลัมละลายระเนระนาด ทั้งร่างกายและจิตใจ ในที่สุดไม่ได้ซื้อขายต่างคนต่างหันหลังให้กัน แล้วพ่อค้านายทุนคนกลางก็เดินออกจากบ้านผมไปแล้วกล่าววาจาขึ้นพร้อมกันว่า “สวัสดี”

อีกอย่างนิมิตเรื่องนี้ได้จัดพิมพ์ขึ้นมาก็เพื่อเผยแพร่กันไป ไม่ได้ทำธุรกิจซื้อขาย คือพิมพ์ขึ้นมา ใครสนใจอยากเอาไปอ่านก็แจกให้ฟรีไม่ต้องเสียเงิน ใครไม่สนใจอ่านก็ไม่แจกให้ เพราะให้ไปก็ไม่ได้ไปอ่านเป็นการเสียดายหนังสือที่เขাপล่อยทิ้งไว้เป็นเศษกระดาษ

สุดท้ายนี้อย่างไรก็ดีจากนิมิตเรื่อง “พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง” ทางเจ้าของนิมิต (นายไพศาล แสนไชย) และคณะผู้จัดพิมพ์ก็ขอโทษขอภัยกับท่านที่มีชื่อเกี่ยวข้องในเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้วครับ ทางเจ้าของนิมิตและคณะผู้จัดพิมพ์ ก็หวังเป็นอย่างสูงว่า ท่านที่มีชื่อเกี่ยวข้องเรื่องนี้คงให้อภัยทานกับผมและคณะผู้จัดพิมพ์นะครับ !

ขอขอบคุณครับ

ไพศาล แสนไชย

เจ้าของนิมิต

๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒

เวลาในการต้อนรับแขกผู้มาเยือน และรับโทรศัพท์ ๑๐.๐๐ น. - ๑๕.๐๐ น.
คุณไพศาล แสนไชย ๐๘๙-๗๕๕-๐๙๘๑ (ต้องขยันโทร)

ประวัติ คุณไพศาล แสนไชย

ไพศาล แสนไชย เป็นชาวไทยทั้งเชื้อชาติและสัญชาติ เกิดในครอบครัวของชาวนา เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๒ ที่เกิดและที่อยู่ปัจจุบันคือ บ้านเลขที่ ๑๑๙ บ้านท่ากอจ้าว หมู่ที่ ๒ ตำบลปากบ่อง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน บิดาชื่อ พ่อสม แสนไชย มารดาชื่อ แม่เน้อย แสนไชย มีพี่ชายร่วมสายโลหิตเพียงคนเดียว คือ นายศิริไชย แสนไชย

๑๙ การศึกษา

- เรียนชั้นประถมที่โรงเรียนวัดหนองสะลิก จบชั้น ป. ๔
(ประถมศึกษาตอนต้น)
- ไปต่อประถมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนป่าซาง จบชั้น ป. ๗
- จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายชั้น ม.ศ. ๕ ที่โรงเรียนเมธีวุฒิกรลำพูน
- อุดมศึกษา จบบริหารธุรกิจ แผนกบัญชี (บช.บ.) จากวิทยาลัย-
เอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

เนื่องจากมีผู้เข้าใจว่าไฟศาล ศึกษาและปฏิบัติธรรมสำเร็จขั้นไหนจึงได้รู้ได้เห็นในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้ไม่เห็นกันง่ายๆ จึงขอเรียนให้ทราบไปว่า ภาพนี้ภูมิจังไม่เคยได้ศึกษาปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังเลย จึงไม่มีธรรม ขั้นไหนที่จะตอบว่าสำเร็จ

๘ บุคลิกลักษณะ

ไฟศาลก็เหมือนกับคนไทยทั่วไป รูปร่างสันทัด ผิวขาวเหลืองแบบคนเมืองเหนือนิสัยสงบเสถียรขี้เกรงใจผู้อื่น สันโดษ รักสงบชอบการทำบุญ สุนทาน มักใช้เวลาว่างไปชลุ่กอยู่วัด โดยช่วยงานก่อสร้างโบสถ์วิหาร หรือสิ่งที่วัดกำลังก่อสร้าง ไม่ว่าวัดไหนถ้าได้รับการขอร้องหรือมีโอกาส เป็นต้องช่วยด้วยเหตุนี้จึงดำรงความเป็นโสดอยู่จนกระทั่งบัดนี้

ชีวิตส่วนตัวก็อยู่ง่าย กินง่าย ไม่ค่อยพิถีพิถัน แม้กระทั่งการแต่งกายก็ถือความสบายเป็นหลัก แต่ก็เป็นคนมีอัธยาศัยดี ต้อนรับผู้มาเยือน ด้วยความเต็มใจเสมอทุกคน

๘ สัมผัสที่ ๖

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ไฟศาลเป็นบุคคลพิเศษหาได้ยากคือ ความสามารถในการติดต่อกับโลกวิญญาณ ด้วยการถอดกายทิพย์ออกท่องเที่ยวไปตามภพต่างๆ ไปพบปะพูดคุยกับวิญญาณที่อยู่ในภพนั้นๆ ทั้งเทวโลก และนรกโลก ซึ่งไฟศาลเองเรียกว่า “ที่ร้อน” กับ “ที่เย็น” ในแต่ละที่ก็มี การแบ่งชั้นที่ร้อนมากไปจนกระทั่งร้อนน้อย ที่เย็นก็มีชั้นตั้งแต่มีที่อยู่ และ การแต่งกายธรรมดาเหมือนมนุษย์ไปจนถึงวิมานใหญ่โตแพรวพราว และการแต่งกายก็สวยงามต่างกัน แต่ก็มีข้อสังเกตว่าในแต่ละชั้นจะมีสภาพ ที่อยู่อาศัย การแต่งกายเหมือนกันหมด พูดง่ายๆ ก็คือมีบ้านที่มีขนาด รูปร่าง สีสันทันเหมือนกันเท่ากัน การแต่งกายก็แต่งแบบเดียวกัน สีเดียวกัน

จากการพบปะวิญญูณทั้งหลายด้วยกายทิพย์ ไพศาลได้รับฝาก ข่าวสารจากวิญญูณ สิ่งมาถึงผู้ที่เคยมีความเกี่ยวเนื่องกันในโลกมนุษย์ ทั้งชาวดีและชาวร้าย ตลอดจนวิธีการที่จะปฏิบัติให้พ้นจากวิบากกรรม ผู้รับข่าวสารที่อยู่ทั่วทุกสารทิศในประเทศไทยมีทุกชาติ ศาสนา บางครั้งก็ส่งถึงต่างประเทศด้วยซ้ำไป เป็นที่น่าอัศจรรย์ว่า ชื่อ - นามสกุล บ้านเลขที่ ตำบล อำเภอ จังหวัด ที่ส่งไปนั้นไม่ผิดพลาด ยิ่งไปกว่านั้น บางรายยังบอกรายละเอียด ถึงเบอร์โทรศัพท์ เลขที่โฉนด เลขทะเบียนป็นที่ผู้ตายจากโลกมนุษย์ได้ทิ้งไว้ให้ลูกหลาน การติดต่อนั้นมีประจำทุกวัน วันละประมาณ ๗ - ๘ ราย

ในการทำงานนี้เต็มไปด้วยอุปสรรคนานาประการ ข้อแรก คือ ตัวไพศาลเอง ต้องอุทิศตัวเองเพื่องานนี้โดยเฉพาะ ไม่ได้ประกอบอาชีพ หารายได้ตามที่ได้ศึกษามา จึงเกิดความไม่พร้อมทั้งวัสดุอุปกรณ์ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ ก็ได้อาศัยผู้รับข่าวที่มีศรัทธาได้ช่วยเหลือบ้าง จึงทำให้งานดำเนินไปไม่ขาดสาย

ทำไมต้องมาทำงานนี้ เป็นคำถามที่ต้องหารายละเอียดต่อไป ในเรื่องอันพิลึกพิลั่นเหนือเหตุผล และเหนือกฎเกณฑ์ของโลกมนุษย์ ซึ่งท่านผู้สนใจ ฟังทำใจเป็นกลาง วิจารณ์ญาณวิเคราะห์เอาเองว่า น่าจะเป็นไปได้หรือไม่ เพราะโลกมนุษย์เรายังมีอะไรหลายอย่างที่ไม่อาจหาเหตุผล และคำตอบมาชี้แจงได้ เช่น สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า เป็นต้น นี่ก็เป็น อีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นในบ้านเรา เมืองเรา สมควรที่คนไทยจะรับทราบ

๑๓ เริ่มสัมผัสมิติเร้นลับ

เริ่มต้นเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๔ ขณะนั้นยังคงเป็น นักศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ได้เข้าบ้านพักอยู่ที่บางแค เวลา ๑๔.๐๐ น. ขณะที่ฟังคำบรรยายอยู่ที่วิทยาลัยเกิดอาการอ่อนเพลียอย่างมาก คล้ายคนเป็นโรคท้องร่วงอย่างแรง อยากจะพักผ่อนนอนหลับ หูอื้อตาพร่ามัวอาการทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นจนทนไม่ได้ จึงขออาจารย์กลับ ที่พักโดยขึ้นรถเมล์สาย ๘๔ (คลองสาน - อ้อมใหญ่) มาลงที่ปากซอย เข้าบ้านพักรู้สึกหิวๆ คล้ายจะเป็นลม

ได้พยายามพยุ่งร่างกายเดินไปจนถึงบ้านพัก พอไปถึงก็คิดว่าตัวเองเป็นโรคอะไรสักอย่างถึงได้มีอาการอ่อนเพลีย อย่างนี้ คิดว่าจะไปตรวจร่างกายที่คลินิก จึงได้แข็งใจอาบน้ำและจัดการแต่งตัว เมื่อสวมเสื้อได้เพียงแขนเดียวก็นหมดแรง ล้มพุบลงบนที่นอน หมดความรู้สึก

นิมิตว่า ตัวเองไปยืนอยู่ที่สนามวิทยาลัยที่เรียนอยู่ ได้มีชายชรา อายุประมาณ ๙๐ ปี สะพายย่ามตัดเย็บด้วยผ้าดิบสีขาว ที่ทางภาคเหนือ ใช้ใส่ห่อข้าวอาหาร หมากเมี่ยง บุหรี่ ให้คนสะพายนำหน้าศพ พร้อมกับตุงสามหางไปป่าช้า โดยเชื่อกันว่าเพื่อให้ผู้ตายได้ใช้เป็นเสบียงเดินทางไปสู่ปรโลก เมื่อชายชราเข้ามาใกล้ไฟศาล ก็จำได้ว่าคือ พ่ออุ้ยโกน คำสม เป็นคนบ้านหนองสะลิก (อยู่ติดกับบ้านท่ากอจั่วบ้านของไฟศาล) พ่ออุ้ยโกน ได้เสียชีวิตไปประมาณ ๑๐ ปี เมื่อยังมีชีวิตอยู่มีอาชีพเป็นช่างเหล็ก และช่วยเหลือชาวบ้านในการเผาศพเป็นประจำเพราะหมู่บ้านทางภาคเหนือ ไม่มีสัปเหร่อประจำ ก็ได้อาศัยชาวบ้านด้วยกันทำหน้าที่สัปเหร่อ

“มาเยี๊ยะหยั่งนี้ (มาทำอะไรที่นี่) อุ้ยโกน” ไฟศาลได้ทักทายไป

“มาหามิ่งก่า เอนี่มาหื้อตวย อักขาไว้อื้อเมนแล้ว”

(มาหาเจ้านะสิ เอนี่มาให้เจ้าด้วยรักษาวัวให้นานแล้ว) พ่ออุ้ยโกน ตอบพร้อมกับล้วงลงไปใบนายมหยิบเอาข้าวเหนียวปั้นหนึ่งมีสีดำๆ ต่างๆ ออกมายื่นให้ “เฮ้า... กิ่นเหีย” (กินเสีย)

“อะหยั่งนั้น... เฮาบกิ่น” (อะไรนั้นผมไม่กิน) ไฟศาลรีบตอบปฏิเสธ พ่ออุ้ยได้ยัดเยียดก้อนข้าวใส่มือไฟศาล พร้อมกับส่ายทักว่า “กิ่นเหียะเตอะ อักขาไว้อื้อเมนแล้ว” (กินเสียเถอะรักษาวัวให้นานแล้ว) เมื่อไฟศาล รับไว้แล้ว อุ้ยโกนก็กระยันทนคอให้รับประทาน

ไฟศาลยกก้อนข้าวในมือมาดู มันมีลักษณะเป็นข้าวคลุกงา ที่คนภาคเหนือ นิยมรับประทานกันเป็นของว่างมีกลิ่นหอมชวนกิน จึงลอง กัดกินดูปรากฏว่ามีรสอร่อยมากจึงกินต่อไปจนหมดก้อน

อัยโกมองไพศาลกินข้าวก๋อนั้น ด้วยความพอกพองใจและบอกว่า
“เอาละ...กูจะไปแล้ว” (ข้าจะไปแล้ว) ว่าแล้วอัยโกก็หมุนตัวกลับไป

“อัยโกน เตียวก่อน อย่าพึ่งไปเตื่อ” (อย่าพึ่งไป) ไพศาลตะโกนเรียก
แต่อัยโกนไม่ยอมเหลียวกลับ พอเดินไปสัก ๓ ก้าว ร่างอัยโกนก็หายวับ

ไพศาลสะดุ้งตื่นด้วยจิตอันระทึก ต่อเรื่องราวนิมิตที่เพิ่งผ่านไปหยกๆ
นึกทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ แต่ก็ไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร คงเป็นการฝัน ปกติ
ธรรมดาของคนทั่วไป แต่จำเรื่องราวเหล่านั้นแม่นยำเสมือนหนึ่งว่า เป็นเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นจริง ครั้นกลับมาสำรวจตัวเองก็พบว่ายังคงนอนหลับ อยู่บนที่นอน
โดยสวมเสื้อเพียงข้างเดียวจึงพุงกายลุกขึ้น ปรากฏว่าความอ่อนเพลียได้หายไป
ร่างกายรู้สึกสดชื่นกระฉับกระเฉงเป็นปกติทุกอย่าง จึงลืมนึกความคิดที่จะไป
ตรวจร่างกาย จัดแจงกางมุ้งแล้วเข้านอน คื่นนั้น ได้หลับสบายเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น

เหตุการณ์ประหลาด

ตั้งแต่เช้าตรู่ของวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๔ ไพศาลรู้สึกว่าร่ากาย
สดชื่นจิตใจแจ่มใสเบิกบาน ที่น่าแปลกก็คือ ไม่มีความรู้สึก หิวอาหาร ไม่กระหายน้ำ
แต่มีความอึดเิบเหมือนได้ดื่มกินตามปกติ มีความรู้สึกอย่างนี้ ติดต่อกันเป็นเวลา
๓ วัน ทั้งที่ต้องไปเรียนหนังสือตามปกติธรรมดา แต่ก็ไม่ได้ดื่มน้ำไม่รับประทาน
อาหาร จนกระทั่งวันที่ ๔ ของเหตุการณ์ประหลาดนั้น คือ วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๒๔ จึงเริ่มรู้สึกหิว และกระหาย ก็ได้ดื่มน้ำและกินอาหาร

พบเทพนิมิต

วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๔ วันนี้เกิดอาการอ่อนเพลีย คล้ายคน
ทำงานหนักมาตลอดวัน และต้องการพักผ่อน คื่นนั้นจึงเข้านอนแต่หัวค่ำ และก็
หลับสนิท เกิดนิมิตว่าตนเองกลับจากงานบุญที่ไหนมา สักแห่งหนึ่ง มีความปิติ
ในผลบุญเป็นอันมาก ขณะที่กำลังเดินขึ้นระเบียงบ้าน ก็ต้องสะดุ้งกลัวเป็นที่สุด

เพราะที่ระเปียงบ้านนั้นบุรุษหนึ่งอายุประมาณ ๕๐ ปีกว่า ร่างสูงใหญ่แต่งกายชุดนักรบทางภาคเหนือในสมัยโบราณ สวมกางเกงรัดรูปสีเทายาวเลยเข่าลงมานิดหน่อย เสื้อคอกลมสีเทา ผ่าอก แขนสั้นแค่ศอก ปลายแขนเสื้อพันรอบด้วยเชือกกระชับติดกับลำแขน คาดเอวด้วยผ้าสีฟ้า ศีรษะสวมครอบมวยผมกลางกระหม่อมคลุมมาถึงหู ด้วยโลหะสีทองมีลวดลาย มือขวาถือดาบฝักฝางลายทองด้วย ดาบมีลายสีทอง ถือกระชับแนบติดเอว ซุปลายดาบขึ้นในลักษณะเตรียมพร้อม ใบหน้าและดวงตาซึ่งขังดุดัน บุรุษแปลกหน้าดังกล่าวยืนรอไฟศาลอยู่ตรงระเปียงบ้าน กำลังจ้องดูไฟศาลอย่างพิลึกพิลั่นด้วยท่าทางขึงขังจริงจังของบุรุษผู้นั้น ทำให้ไฟศาลเกิดอาการตกใจและเกรงกลัว แต่ก็แข็งใจถามไปด้วยเสียงค่อนข้างสั่น

“พ่อลุงมาหาเฒ” (พ่อลุงมาหาใคร)

“มาหาสุก้า” (มาหาเอ็งซิ) บุรุษแปลกหน้าตอบ “เสาะหามาเฒแล้ว (ตามหามาเฒแล้ว) ไปหาที่บ้านหลายเตือกก็บ่ปะ (ไปหาที่บ้านหลายครั้งแล้วก็ไม่พบ) กำลังมาปะ (พบ) ที่นี้ละ”

“มาปะเฒียะหยัง รู้จักเฮากา” (มาพบทำไม รู้จักเราหรือ) ไฟศาลถาม

“รู้จักกา...เอ...นี่จักกันบ่ได้กา บ่รู้จักข้ากา” (รู้จักสิ...เอ...นี่ จักกันไม่ได้หรือ ไม่รู้จักข้าหรือ) บุรุษแปลกหน้าตอบด้วยน้ำเสียงแสดงความเป็นกันเอง จึงทำให้ไฟศาลใจชื้นขึ้น แต่ก็สั่นหัวปฏิเสธและตอบว่า “เฮาจักบ่ได้ บ่เคยรู้จัก” (ผมจักไม่ได้ไม่เคยรู้จัก)

บุรุษแปลกหน้าอมยิ้มแล้วหัวเราะเบาๆ อุทานออกมาว่า “เออ แต่กา... ข้าลืมนไป เฮาบ่ได้กันมาเฒแล้ว ข้าจะเล่าให้อูฟังก่อน ฟังให้อูดีเฒ” (เออ ใช่สิ... ข้าลืมนไป ...เราจากกันมานาน และข้าจะเล่า ให้เจ้าฟังก่อน ฟังให้ดีนะ)

“ในอดีตที่ผ่านมาประมาณพันกว่าปี ตัวข้านี้ได้เกิดเมืองมนุษย์ เป็นเจ้าผู้ครองนครโยนกเชียงแสน มีชื่อว่า พญาพิงคราช ตัวเจ้าก็ได้มาเกิดเป็นเสี่ยว (เพื่อน) รักกัน เป็นแม่ทัพคู่ใจข้า เหาเคยได้ร่วมรบทัพจับศึกมาด้วยกันอย่างโชกโชน เคยร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมกิน (ร่วมกิน) ร่วมแอม (ร่วมเที่ยว)

ตายกัน (ด้วยกัน) ตัวเจ้ามีชื่อว่า พญาสิงหวิราช มียศศักดิ์ยิ่งใหญ่ในนครโยนก เชียงแสน รองจากข้า เมื่อเสียดิจิต (ตาย) จากโลกมนุษย์นั้นแล้ว ต่างคนก็ต่างไปตามบุญตามกรรมที่ได้กระทำมา ชาตินี้ผู้เจ้าก็จะหมดกรรมหมดเวรที่ต้องสลาย (ต้องใช้) แล้ว ข้าจึงเสาะหา (ตามหา) ผู้เจ้าจนปะ (พบ) นี่ละเพื่อจะชวนเจ้าไปผ่อ (ดู) ที่แห่งหนึ่ง”

“ไปผ่ออะหยัง (ไปดูอะไร) ที่ไหน” นายไพศาลถาม

“ไปผ่อ (ดู) โลกหน้า คนที่ตาย (ตาย) จากโลกมนุษย์แล้ว เข้าไปอยู่กัน (กัน)” พญาพิงคราชตอบ

“ไอ้ะ... เขาไป (ผมไม่ไป) เรายังไปเพื่อ (ผมยังไม่ไป) เขา (เรา) ยังต้องเรียนหนังสือแล้วทำงานหาเลี้ยงตัวเองและพ่อแม่อยู่ เขาไป (เราไม่ไป)” ไพศาลรีบตอบปฏิเสธทันที

“เอาละ... วันนี้ไปก็ไปเป็นหยัง” (วันนี้ไม่ไปก็ไม่เป็นไร) พญาพิงคราชตอบด้วยเสียงปกติ พร้อมกับแหยงหน้าขึ้นดูบนท้องฟ้า แล้วกล่าวว่า “เดี๋ยวเวลา ก็ใกล้แจ้ง (ใกล้สว่าง) แล้ว จิตของเจ้า ควรกลับคืนร่าง เอาไว้อีก ๗ วัน ในโลกมนุษย์ ข้าจะปัก (กลับ) มาหาเจ้าใหม่เน้อ (นะ)” พูดแล้วก็ยิ้มให้อย่างมีไมตรี และก้าวเดินไปประมาณ ๓ ก้าว ร่างของพญาพิงคราช ก็หายวับไป

๑๖ พบกันครั้งที่ ๒

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๔ วันนี้ไพศาลมีอาการอ่อนเพลีย คล้ายวันก่อน ร่างกายต้องการพักผ่อนเป็นอย่างมาก เมื่อปฏิบัติภารกิจ ประจำวันแล้ว ก็เข้านอนประมาณ ๒ ทุ่ม และก็หลับสนิทไปอย่างรวดเร็ว

นิมิตว่าตนเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพักและพบพญาพิงคราช ซึ่งมา ยืนรออยู่ก่อนแล้ว แต่ในนิมิตครั้งนี้พญาพิงคราชไม่ถือดาบมาด้วยมือขวาหิ้วยาม สีสาวหม่นๆ ทำด้วยผ้าทอมือประดับสวยงามแบบถักขลุ่ยของชนทางเหนือ ใช้กันมาแต่โบราณ พอพบกันต่างยิ้มแย้มเข้าหากันอย่างคุ้นเคย

“มาปะกัน (พบกัน) วันนี้ก็ดีแล้ว วันนี้มีของมาหื้อ (มาฝาก)” พญาพิงคราช พุดยิ้มๆ พร้อมกับล้วงลงไปใ้ยามหยิบเอาของสิ่งหนึ่ง ติดมือมา มีขนาดเท่านิ้วชี้ สีคล้ำๆ แล้วยื่นให้ไพศาล

“อะหยังนะ” (อะไรว่ะ) ไพศาลอุทาน

“เฮ้... ฮับไว้เถอะ (รับไว้เถอะ) แล้วก็เอากินเหี้ย (กินเสีย)” พญาพิงคราช
ยื่นของขึ้นนั้นส่งให้ โปศาลรับไว้

เมื่อรับมาแล้ว ไผ่ศาลได้พิจารณาดูของสิ่งนั้นเห็นว่า มีลักษณะ เปลือกคล้ำ แต่ไม่แข็งกระด้าง มีความนุ่มนิ่มเมื่อจับดู ลองดมดูรู้สึกมีกลิ่นชวนกิน ลองกัดกินดู ปรากฏว่ามีรสหวานมันอร่อยมาก จึงได้กินเข้าไปจนหมด พญาพิงคราชมองดู ไผ่ศาลด้วยความพอใจหัวเราะหิๆ พร้อมกับใช้มือตบหลังไผ่ศาลเบาๆ ๓ ครั้ง พูดว่า..

“สหายเก่า... เขาเคยค่อนข้างอดกัณที่ท้องเฟื่อง วันนี้จะชวนไปแถม
จะไปก่อ” (เพื่อนรัก... เราเคยยั่วเย้ากันที่ข้างกองฟาง วันนี้จะพาไปอีก จะไปไหม)

“ไปไหน จะป้าบ้านกา (กลับบ้านหรือ) เขาอยากกลับบ้าน (เราอยากกลับบ้าน)” โปศาลตอบเพราะตอนนี้การสอบปลายปีกำลังจะสิ้นสุดลง นักศึกษาต่างก็กำลังเตรียมตัวจะกลับบ้านกัน พญาพิงคราชหัวเราะ “บ๊ใจบ้าน ป้าไปหยังบ้าน ข้าจะนำไปผ้อโลกหน้า” (ไม่ใช่กลับบ้าน กลับไปทำไม ข้าจะพาไปดูโลกหน้า)

“เฮาไป... เหายังบ่ไปเตื้อ” (เราไม่ไป... เรายังไม่ไป) ไพศาล ตอบยืนยันเหมือนครั้งก่อน

“นั่งลง.. อู้กั๊ก่อนเนื้อ” (พูดกันก่อนนะ) พญาพิงคราชหิบบแก้ไอนั่ง
ขนาดกระหัดรัดประดับลวดลายฝังมุกสวยงามมากมานั่ง ซึ่งตั้งนี้ไม่มีอยู่ที่บ้านพัก
จึงทำให้ไพศาลสงสัยถามไปว่า

“เอาตั้งที่ไหนมา เป็นของใคร” (เอาแก้ว^๑ที่ไหนมาเป็นของใคร) พญาพิงคราช
 ยิ้มตอบรับว่า “ของข้าก่า ข้าเอามาตวย (ของข้าลิ ข้าเอามาด้วย) เอ้า... นั่งลงก่อน”

เมื่อไพศาลนั่งลงกับพื้นเรียบร้อยแล้ว พญาพิงคราชก็เล่าเรื่องราวต่างๆ ที่เคยสัมพันธ์กันมาอย่างใกล้ชิดในอดีตกาลให้ไพศาลฟังเพิ่มเติม จากที่เคยบอกเล่ามาแล้ว และสุดท้ายได้เสริมว่า

“ที่ข้าเสาะหาสุเจ้า (ตามหาตัวเจ้า) ก็เพื่อที่จะพาไปผ่อ (ดู) โลกหน้า สุเจ้าจะได้รู้ได้เห็นไว้เพื่อตัวเจ้าเอง และชาวมนุษย์โลก สุจะไปก่อ (จะไปไหม)”

แต่ไพศาลคงยืนยันปฏิเสธไม่ไปด้วยเหตุผลเดิม คือ ต้องเรียน และทำงาน หาเลี้ยงตัวและบิดามารดา พญาพิงคราชก็ไม่ได้โต้แย้งแต่ประการใด จนได้เวลาพอสมควรพญาพิงคราชก็ขอตัวกลับ และกำชับไว้ว่าจะกลับมาเยี่ยมอีกในโอกาสต่อไป

๑๖ พบกันครั้งที่ ๓

วันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ วันนี้ไพศาลมีอาการอ่อนเพลีย เหมือนที่เคย จึงได้หายมารับประทาน แต่อาการไม่ดีขึ้น กลับมีความรู้สึกง่วงนอนอย่างมาก จึงเข้านอนเวลาประมาณ ๒ ทุ่ม และก็หลับสนิท เกิดนิมิตว่า ตัวเองเดินออกมาที่ระเปียงบ้านพัก ได้พบพญาพิงคราชยืนรออยู่ พร้อมด้วยพระภิกษุชราอายุประมาณ ๙๐ ปี รูปร่างผอมสูงมีสง่าผ่าเผย ครองผ้าสีกรัก คาดรัดประคด สีเดียวกัน ไพศาลจึงรีบยกมือไหว้ถามว่า

“ครูบาชื่ออะไร (อะไร) มาจากไหน”

พระภิกษุชรายิ้มด้วยความเมตตา และตอบด้วยเสียงนุ่มนวล ตอบแบบอย่างผู้ทรงศีล

“อาตมาชื่อว่า คันธา คันธาโล เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ได้อยู่ที่ **วัดเมืองสร้อย เมืองระแหง จังหวัดตาก** ได้เสี่ยงจิต (ตาย) จากโลกมนุษย์มาแล้วเป็นเวลาพันปีกว่า เดียวนี้ได้อยู่ในแดนสักกั (แดนทิพย์) ไกลจากที่นี้มาก ที่มานี้ก็เพราะพญาพิงคราชนิมนต์มา เพื่อจะพาเอาไพศาลไปดูโลกหน้าว่า มนุษย์ตายจากโลกมนุษย์แล้วไปอยู่ที่ไหน จะไปก่อ (จะไปไหม)”

ด้วยความเคารพและเกรงใจพระครูบาผู้อาวุโส ไผศาลตอบอย่างนอบน้อมว่า.. “ไหว้สาครูบาเจ้า ถ้าครูบาไปตวย (ไปด้วย) ผมก็จะไป”

“ไปค่า...” (ไปซิ) ครูบารับคำ “ครูบาที่จะไปตวย (ไปด้วย) จะพาไปผ่อ (ดู) หมู่มนุษย์ที่เสี่ยงจิต (ตาย) แล้วว่าเขามารับกรรมติกรรมฮ้าย (กรรมร้าย) อย่างไม่รู้ตามแต่กรรมที่เขาได้สร้างไว้ยังเมืองมนุษย์ บางคน ก็อยู่เย็นเป็นสุขในปราสาทวิมาน บางคนก็ตกกระกำลำบากอยู่ในที่รอน บ่มีที่อยู่อาศัย (ไม่มีที่อยู่อาศัย) ขาดเครื่องนุ่งห่ม หิว อยากอาหารก็บ่มีกิน (ไม่มีกิน) เขาทั้งหลายเหล่านั้นอยากจะสั่งเสียมายังลูกหลาน ญาติพี่น้องทั้งหลายที่ยังคงอยู่เมืองมนุษย์ หือได้รู้จัก (ให้ได้รู้จัก) ผลแห่งกรรม เพื่อที่จะได้ปฏิบัติตัวอยู่ในศีลธรรม เพราะเขาทั้งหลายเหล่านั้นได้มาประสบแล้วว่า บาปมีจริง บุญมีจริง เพื่อบรรดาลูกหลาน ญาติมิตรจะได้ไม่ประมาท”

“งานนี้ยังผ่อบ่ทันไฟ (มองไม่เห็นใคร) ที่สมควรทำนอกจาก ไผศาลเท่านั้น” พญาพิงคราชพูดเสริมขึ้น “และงานนี้ต่อไปภายหน้า มันจะเป็น (เป็น) งานใหญ่หลวงนัก ข้าจึงได้ไหว้สาครูบาเจ้ามาช่วย”

“ได้ค่า... (ได้ดี) เมื่อพญาพิงคราขมาขอข้าจะช่วย ตามปกติธรรม แล้วข้าบไปไหน (ไม่ไปไหน) ถ้าบ่จำเป็น (ไม่จำเป็น) ข้าจะสงบอยู่ในที่แดนสักกัังโลกััง”

“ไหว้สาครูบาเจ้า ผมตกลงจะไปถ้าครูบาเจ้าไปตวย (ไปด้วย)” ไผศาลพูดกับครูบาคันธา และพญาพิงคราชด้วยความนอบน้อม แต่ก็แสดง ถึงการตัดสินใจอย่างแน่วแน่

“ดีละ” ครูบาคันธาตอบรับ “แล้วเจ้าก็จะได้ไปเห็นบุญเห็นบาปว่ามันมีผลตอบสนองผู้ที่ทำบุญ ทำบาปอย่างไร และเขาเหล่านั้นก็จะได้อาศัยเจ้าช่วยเป็นลำนนำชาวติข่าวร้าย มาบอกกล่าวลูกหลาน ญาติมิตร พี่น้องที่โลกมนุษย์ การงานอันนี้ก็จะเป็นกุศลแก่เจ้าตวย (ด้วย) และเจ้าก็จะรู้เอง”

“จะไปเมื่อใด” (จะไปเมื่อไหร่) ไผศาลถาม

“ยัง...บ่เดี๋ยวนี๋ ยังบ่ไปเตื่อ” (ตอนนี้ยังไม่ไป) พญาพิงคราชตอบ “วันหน้าข้ากับครูบาจะมาฮับ” (รับ) พญาพิงคราชมองไผศาลแล้ว ก็หัวเราะ

บอกว่า “ต่อไปนี้ ถ้ามันอ่อนเพลียก็ไม่ต้องกินยานะ ถึงอย่างไร ก็ไม่หายไปหลับเสีย เอาละวันนี้ข้ากับครุบาเจ้าก็จะปี้ก (กลับ) ไปก่อน วันหน้าจะมาฮับ (มารับ) ไป” ว่าแล้วพญาพิงคราชและครุบาคันธา ก็หมุนตัวกลับก้าวเดินไปประมาณ ๓ ก้าว ร่างทั้งสองก็หายวับไป

๑๖ เริ่มเข้าสู่โลกวิญญาน

หลังจากวันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ วันที่พบกับพญาพิงคราช และครุบาคันธาแล้ว เหตุการณ์ทั้งหลายในชีวิตก็คงดำเนินไปตามปกติ จนถึงวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ ก็เกิดอาการอ่อนเพลีย อยากพักผ่อนนอนหลับอีก ซึ่งอาการที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ไพศาลเริ่มรู้แล้วว่ามันอันตราย ให้เกิดขึ้น จึงไม่มีอาการตกใจ ได้อาบน้ำชำระร่างกาย สวดมนต์ไหว้พระแล้วก็เข้านอน และร่างกายก็หมดความรู้สึกอย่างรวดเร็ว

ได้นิมิตต่อไปว่า ตนเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพักและพญาพิงคราชกับครุบาคันธายืนรออยู่แล้ว คืบนี้พญาพิงคราชได้เปลี่ยนเครื่องทรงใหม่เป็นกางเกงแนบเนื้อยาวถึงข้อเท้าสีชมพู เสื้อรัดรูปแบบยาวถึงข้อมือสีชมพู ทั้งเสื้อและกางเกงปักดินเงิน และลวดลายสวยงามระยิบระยับ คาดทับด้วยผ้ารัดเอวสีเหลืองอ่อน บนศีรษะคงสวมครอบมุ่นมวยผมยาวมาถึงแก้มอก มีประกายวูบวาบคล้ายเพชร ใส่รองเท้าปลายอนปักลายทองสวยงาม กิริยาท่าทางของพญาพิงคราชก็นุ่มนวลสุภาพน่ารัก ไม่มีท่าทางแข็งกร้าวแบบนักรบ

ไพศาลมองดูพญาพิงคราชด้วยความตกตะลึง ในความวิจิตร อย่างไม่เคยพบเห็นในโลกมนุษย์ แล้วยิ่งตกตะลึงมากขึ้น เมื่อนึกถึงตัวเอง และก้มสำรวจดูอะไรนี่! เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่มันไม่ผิดไปจากพญาพิงคราชทรงอยู่ทุกอย่าง ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า จึงทำให้งงจนไม่รู้จะพูดจะทำอะไร

พญาพิงคราชและครุบาคันธายืนดูไพศาลด้วยความพอใจ และ ยิ้มแย้มครุบาคันธาชี้มือไปที่กายเนื้อของไพศาลซึ่งนอนอยู่ในที่นอน แล้วถามไพศาลว่า “นั่นใคร?”

ไพศาลหันไปมอง แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวที่เห็นกายเนื้อตัวเองนอนอยู่ รับผิดชอบต่อว่า “ตัวผมเองครับ... ผมจะกลับแล้ว” พร้อมกับผวาเข้าหาร่างเดิม

แต่ครูปาคว่ามือไปลอบว่า “ปล่อยร่างนั้นไว้ก่อนเถอะ ไม่ต้องห่วง เราจะไปดูโลกหน้ากัน” แล้วดึงกายทิพย์ของไพศาล ออกเดินไปพร้อมกับ พญาพิงคราช ซึ่งคอยอยู่แล้ว

ไพศาลรู้สึกว่าการถูกดึงให้ก้าวไปประมาณ ๓ ก้าว ก็รู้สึกว้าว ทั้งครูปาคันธา และพญาพิงคราช และตัวไพศาลเองอยู่ในสภาพไร้น้ำหนัก ปลิวไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่รู้จะไปทิศทางใด

๐๗ โลกวิญญานเป็นอย่างไร

ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ เป็นต้นมา ครูปาคันธากับพญาพิงคราช ก็มารับกายทิพย์ของไพศาล ท่องเที่ยวไปในโลกหน้า หรือโลกวิญญานเป็นประจำ จะมีเว้นบ้างเป็นบางโอกาส การไปก็ไปในลักษณะปลิวไปอย่างไร้น้ำหนัก โดย ไพศาลเองไม่รู้ทิศทางที่ไป พอไปถึงจุดที่ท่านทั้งสองต้องการจะให้ดูหรือพบปะ วิญญานใด ทานทั้งสองก็จะหยุด ณ ที่แห่งนั้น เพื่อให้ไพศาลได้ดูสถานที่ หรือ พบปะพูดคุยกับวิญญาน ที่รอคอยพบอยู่

สถานที่ที่ไพศาลได้พบ แบ่งออกเป็นสองอย่างคือ ที่ร้อนกับที่เย็น มีตั้งแต่ ร้อนน้อย หมู่มนุษย์ที่ตายจากโลกมนุษย์ที่มาอยู่ ณ ที่แห่งนี้ต่างก็นั่งจับเจ้า หน้าแสดงความทุกข์ แม้ตัวไพศาลเองเมื่อเข้ามาสถานที่นี้ก็รู้สึกร้อน เหมือนอยู่ กลางแดดจัดในฤดูร้อน ไม่มีร่มเงาใดๆ ที่ร้อนมากยิ่งกว่านี้ก็อยู่อีกเขตหนึ่ง ก็ไม่รู้ว่า ห่างกันแค่ไหน อยู่ทิศทางใด ในที่ที่ร้อนที่สุดไพศาลเองก็เข้าไปไม่ได้ ได้แต่ยืนอยู่ รอบๆ บริเวณ บรรดาวิญญานที่อยู่在那นั้น ต่างก็กระวนกระวาย พลุกพล่าน ส่งเสียงกรีดร้องโหยหวนไม่ขาดสาย จะมีการส่งเป็นครั้งคราว เมื่อพระสุปฏิปันโน ในโลกมนุษย์ ได้แผ่เมตตา ให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย จะบังเกิดหมอกครึ้มปกคลุม ในที่ร้อน ทำให้ลดความร้อนแรงลง สรรพสัตว์ที่อยู่在那นั้นก็จะได้รับความสุข

ความสบายชั่วคราว พระสุปะฏิปันโนผู้มีบารมีเช่นนี้ ยังคงมีอยู่หลายองค์ในโลกมนุษย์ (รวบรวมอยู่ในหนังสือพระติที่ควรบูชา)

ครูบาคันธธาธิบายให้ไพศาลฟังว่า บรรดาวิญญานที่อยู่ในเขตนี้ ถ้าทนไม่ได้ ก็จะหลบลงบมาอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ก็มาอยู่ได้เพียงชั่วคราว ก็ต้องกลับมายังที่เดิมน่าสังเกตว่าที่ร้อนเหล่านี้ไม่มีผู้คุม แต่วิญญานที่อยู่那儿 ก็ไม่อาจเล็ดลอดออกไปได้ วิญญานที่ร้อนบางวิญญาน ก็มีโอกาสนำความเป็นมาของตนให้ไพศาลฟัง และขอร้องให้บอกลูกหลานญาติพี่น้องขอให้ช่วยเหลือ โดยทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้บ้าง ครูบาคันธธาชี้แจงว่า ในที่ร้อนมากนั้น วิญญานเหล่านั้นไม่อาจรับกุศล และบุญที่บรรตามนุษย์อุทิศให้ได้ ต้องใช้กรรมให้หมดก่อนจึงจะพ้นจากที่ร้อน และจะได้รับผลบุญ ที่ญาติพี่น้องอุทิศให้ภายหลัง

ข้าพเจ้าขอถวายพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

พ่ออ้ายโกน คำสม

บุคคลที่คุณไพศาล พบเห็นในนิมิตคนแรก

พระสุพรรณมยานเถระ

(ครูบาพรหมมา พรหมจกโก)

วัดพระพุทธรบาทตากผ้า อำเภอบ้านฝาง จังหวัดลำพูน

บอคุตัว

..... เมื่อประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๒๕

พระสุพรรณมยานเถระ (ครูบา พรหมมา พรหมจกโก)

วัดพระพุทธรบาทตากผ้า อ.บ้านฝาง จ.ลำพูน ได้ขอ
ตัวผม (นายไพศาล แสงชัย) ในฐานะที่เป็นเจ้าของ
นิมิตพิศวาง โดยท่านได้ให้ลูกศิษย์ของท่านขับรถ
มาหาผมที่บ้าน ซึ่งการมาหาผมในครั้งนั้น

ท่านก็ไม่ได้บอกกล่าว หรือนัดหมายให้ผมทราบล่วงหน้าแต่ประการใด

ในวันนั้นเมื่อลูกศิษย์ของท่านมาถึงผมก็อยู่บ้านพอดี หลังจากที่ได้ทราบ
จากลูกศิษย์ของท่านว่า “ครูบาพรหมมาอยากขอพบพูดคุยด้วยกับผม” ผมก็รู้สึก
ตื่นเต้นและยินดีเป็นอย่างมาก เพราะการที่พระเถระผู้ใหญ่ผู้เป็นที่เคารพเลื่อมใส
จากสาธุชนทั่วสารทิศ เช่นท่านครูบาพรหมมา จะเรียกให้ใครเข้าพบท่านเช่นนี้
นับว่ามีไม่บ่อยครั้งนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชาวบ้านธรรมดา อย่างผมที่จะมีโอกาส
เข้าไปพบท่าน ยิ่งต้องถือว่าเป็นเรื่องที่น่าดีใจ และ เป็นมงคลเพราะท่านก็เป็นพระเถระ
ผู้ใหญ่ที่ผมและชาวบ้านทั้งอำเภอบ้านฝาง ให้ความเคารพเป็นอย่างยิ่งอยู่แล้วด้วย

ผมจึงตอบตกลงโดยไม่ช้า แม้วันนั้นผมเองจะยังไม่รู้เลยก็ตามว่าท่านเรียก
เข้าไปพบด้วยเหตุอันใด ผมเตรียมขึ้นรถไปกับลูกศิษย์ของท่านที่มารับผม โดย
ผมก็ได้บอกให้พ่อทราบเอาไว้ว่ากำลังจะไปไหน แต่เมื่อพ่อผมทราบข่าวพ่อก็ได้
ขอติดรถ เพื่อไปกราบนมัสการท่านครูบาด้วย

รถยนต์มาถึงที่วัดพระพุทธรบาทตากผ้า... ก็เป็นเวลาประมาณบ่าย
๓ โมงเย็นแล้ว พวกผมจึงพากันเข้าไปกราบท่านครูบาที่กุฏิของท่าน ในกุณินั้น
ครูบาพรหมมาท่านรอผมอยู่ก่อนแล้ว เมื่อพวกเรามาถึงท่านก็เริ่มสนทนากับผม
โดยเริ่มจากการไต่ถามถึงประวัติความเป็นมาต่างๆ ไป เช่น ผมเป็นลูกเต้า
เหล้าใคร, ผมเกิดเมื่อไหร่, สถานภาพเป็นเช่นไร (ซึ่งผม ก็ได้ตอบท่านไปตามนั้น)

แล้วท่านจึงค่อยถามเกี่ยวกับเรื่องนิมิตของผมที่ผ่านมาๆ มา โดยท่านขอให้ผมเล่าให้ท่านฟังสักเรื่องหนึ่ง ผมจึงบอกท่านว่าจะเล่าถึงเรื่องของพระเจ้าคำฟู อดีตกษัตริย์เมืองเชียงใหม่ ในราชวงศ์เม็งราย ซึ่งเป็นเรื่องนิมิต ที่ผมมีขึ้นก่อนหน้าไม่นานเท่าใดนัก

ครูบาไดยินอย่างนั้นก็หัวเราะขึ้นมาเบาๆ แล้วบอกว่า “ให้เล่ามา...เราไดยินเรื่องนี้จากพระครูบาไฟมาบ้าง แต่ก็ยังไดยินไม่หมด” (ครูบาไฟ หรือพระครูศรีปริยัติยานุรักษ์ เจ้าอาวาสวัดสวนดอกในขณะนั้น เติมอยู่วัดพันอัน ปัจจุบันมรณภาพแล้ว)

ผมจึงเริ่มเล่าให้ท่านฟัง ตั้งแต่สมัยที่พระเจ้าคำฟูได้ให้สัจจะไว้กับเศรษฐีจัวหงส์ ผู้เป็นสหายร่วมน้ำสาบาน โดยทั้งสองได้ให้คำสาบานไว้ว่า “จะมีความซื่อสัตย์ต่อกัน จะไม่มีหักหลังกัน หากใครผิดคำสาบานนี้ แม้อยู่บนบกก็ขอให้ตายกับคมหอกคมดาบ แม้อยู่ในน้ำก็ให้ตายกับเงือก” (จมน้ำตาย)

แต่ต่อมาพระเจ้าคำฟูเองได้ทำผิดสัจจะที่ให้ไว้กับเศรษฐีจัวหงส์ คือท่านได้ผิดศีลข้อ ๓ โดยพระเจ้าคำฟูได้ใช้อำนาจที่ตนมีบังคับเอาเมียของเศรษฐีจัวหงส์ เหตุว่าเมียของเศรษฐีจัวหงส์เป็นคนงาม เป็นหญิงผู้มีรูปโฉมโฉมพรรณงดงาม

เมื่อท่านเศรษฐีได้ทราบเรื่องนี้จากเมียของตน แก่ก็มีความเสียใจเป็นที่สุด และได้ตัดขาดจากพระเจ้าคำฟูผู้เป็นสหายรักกัน ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

การผิดต่อสัจจะสาบานนี้ ก็ส่งผลในวันที่พระเจ้าคำฟูไปลงเล่นน้ำที่แม่น้ำคำ อ.แม่จัน จ.เชียงราย และแม่น้ำนี้เองที่พระเจ้าคำฟูได้จมน้ำถึงแก่สวรรคตไป

นับตั้งแต่ตาย วิญญาณของพระเจ้าคำฟูก็ตกธำล่ำบากไปเป็นเปรต สัมพะเวสี ได้รับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัส ซึ่งพระเจ้าคำฟูท่านก็บอกฝากผมมาถึงเรื่องวิธีแก้ไข เพื่อช่วยให้ท่านได้หลุดพ้นออกจากความเป็นเปรตนั้น คือ การให้เศรษฐีจัวหงส์มาให้อโหสิกรรมแก่พระเจ้าคำฟู และหยาดน้ำลงดิน

พระเจ้าคำฟูยังได้บอกเรื่องของเศรษฐีจัวหงส์อีกว่า ปัจจุบันนี้เศรษฐีจัวหงส์ ก็ได้มาเกิดอยู่ในโลกมนุษย์แล้วคือ พระครูไฟ (พระครูศรีปริยัติยานุรักษ์)

ที่อยู่ที่พระเจ้าคำฟูได้บอกไว้คือ อยู่วัดพันอัน อ.เมือง จ.เชียงใหม่ และนอกจากเศรษฐกิจง่วงแล้ว ก็ยังขอให้โยมไปบอกกับเสนาผู้ใกล้ชิดของพระเจ้าคำฟูในสมัยนั้นด้วย ให้เขามารับรู้รับทราบอีกคนหนึ่ง เสนาผู้นั้นคือเสนาคำตัน ซึ่งปัจจุบันเสนาคนนี้ก็ได้ออกมาเกิดในโลกมนุษย์แล้ว โดยเป็นทหารมีชื่อว่า นาวาอากาศเอกเกษมศักดิ์ เอ็มเอี่ยม อยู่กองบิน ๔๑ เชียงใหม่

ซึ่งต่อมาผมก็ได้แจ้งข่าวนี้ไปถึงท่านพระครูไผ่ และคุณเกษมศักดิ์ตามลำดับ แล้วได้นัดพากันเพื่อไปกรวดน้ำลงดินที่วัดแม่คำ อ.แม่จัน จ.เชียงราย ซึ่งการให้โอฬารกรรมนี้จะช่วยให้วิญญาณของพระเจ้าคำฟู จะได้ไปสู่สุคติตามที่ท่านควรจะได้อยู่ ต่อไป...

ผมเล่าเรื่องโดยย่อให้ท่านครูบาฟังดังนี้แล้ว ท่านก็ได้อมยิ้ม และหัวเราะเบาๆ ก่อนพูดว่า **“นี่แหละ รูปพรรณสัณฐานของคนก็เป็นกิเลสอย่างหนึ่ง ซึ่งใครลุ่มหลง ก็เหมือนหนึ่งได้กินน้ำผึ้งแช่ยาพิษ”**

จากนั้นท่านก็ได้ไต่ถามผมต่อไปถึงเรื่องความเป็นไปต่างๆ ในที่ร้อนและที่เย็น ตามที่ผมได้ไปรับรู้รับทราบมา ซึ่งท่านครูบาก็ฟังด้วยสีหน้าพอใจในเรื่องราวของผม

ขณะที่การสนทนายังดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ก็มีผู้ที่มาร่วมฟังอยู่ในกุฏิของท่านได้ถามขึ้นมาว่า **“ที่ร้อนกับที่เย็นที่พูดถึงนั้น สมควรจะเป็นอะไรตามความเห็นของท่านครูบา?”**

ครูบาอมยิ้มนิดๆ แล้วตอบว่า **“ที่ร้อนนั้นเห็นสมควรจะเป็นหม้อนรก ส่วนที่เย็นนั้นก็เห็นสมควรว่าจะเป็นสวรรค์ เป็นที่เดียวกับนรกสวรรค์ที่เราเรียกกันนั้นแหละ”**

ผมได้พูดคุยกับท่านไปเรื่อยๆ เช่นนั้นจนถึงเวลาประมาณ ๕ โมงเย็น ท่านจึงหันมาถามผมว่า **“นอกจากที่บ้านแล้ว เธอเคยไปนอนค้างคืนที่อื่นๆ บ้างไหม?”**

“เคยครับ แต่ไม่บ่อยนัก ปีหนึ่งจะไปสักครั้งสองครั้ง” ผมตอบ

“เพราะอะไรละ ทำไมถึงไม่ไปนอนที่อื่นๆ” ท่านถาม

“เพราะที่บ้านผมไม่มีใคร และไม่มีเวลาจำเป็นต้องไปนอนครับ ที่ไปโดยมากก็จะเป็นการไปพักเพราะไปเยี่ยมหาญาติพี่น้อง เวลาใครเจ็บป่วย”

ผมตอบท่านไปอย่างซื่อๆ

ท่านฟังแล้วก็หัวเราะเบาๆ ก่อนพูดว่า “เอ้อ จันคินนี้ ครูปาจะให้เรนอนที่วัดนี้ได้ไหม?”

“ถ้าครูปาขออย่างนั้นก็ได้สิครับ” ผมตอบท่าน

“แล้วจะนอนที่นี้ เธอได้เตรียมตัวเอาอะไรมาบ้าง?” ท่านถาม

“ไม่ได้เตรียมอะไรมาเลยครับ เพราะวันนี้เตรียมตัวมาเพียงจะพบกับท่านเท่านั้น เลยไม่ได้เตรียมอะไรสำหรับมานอนครับ” ผมตอบ

ท่านก็หัวเราะเล็กน้อย แล้วถามย้ำขึ้นอีกว่า “เธอไม่ได้เตรียมอะไรมาจริงหรือ ไม่ได้เอาอะไรติดเสื้อติดกระเป๋ามาสักอย่างจริงหรือ?” เมื่อพูดแล้วท่านก็ให้ลูกศิษย์ที่อยู่แถวนั้น ลงตบและล้วงเข้าไปดูในกระเป๋าสีเสื้อและกระเป๋ากางเกงของผม แล้วท่านก็ถามลูกศิษย์ว่า “มีอะไรหรือเปล่า?” ลูกศิษย์ก็ตอบว่า “ไม่มีอะไรสักอย่างครับ”

ท่านจึงบอกว่า “เอ้า จันเธอเลือกเอาเถอะ ว่าอยากพักที่กุฏิหลังไหนก็ให้เลือกเอาเอง”

ผมยังเก้ๆ กังๆ เพราะที่วัดมีกุฏิหลายหลัง ขณะที่ยังไม่รู้ว่าจะเลือกพักที่กุฏิหลังใดดีนั้น ท่านครูปาก็ชี้มือขึ้นแล้วบอกว่า “กุฏินี้ไหม? ไกลเราดี” ท่านชี้ไปที่กุฏิเล็กๆ ที่อยู่หลังกุฏิใหญ่ที่ท่านพักอยู่ ผมจึงเลือกเอากุฏิหลังที่ท่านให้ผมอยู่นี้ แล้วจึงเข้าไปอยู่ข้างในนั้น ภายในกุฏิมีคนโทน้ำกับแก้วสังกะสี เสื้อผืนและหมอนอีกหนึ่งใบ ท่านยังถามต่อไปว่า “แล้วเย็นนี้ล่ะเธออยากทานอะไร?” ขณะที่ผมคิดอยู่ท่านก็หัวเราะเบาๆ แล้วถามผมว่า “เอาลาบไหม? เอาสุ้าไหม?” ผมก็บอกท่านว่า “ขอเป็นอาหารง่ายๆ เช่น น้ำพริก ผักลวก หมูบึ่งก็ได้ครับ” ท่านจึงพูดว่า “เอ้า จันเข้าไปพักเถอะ เดี่ยวจะให้คนไปจัดให้” แล้วไม่นานนักก็มีคนเอาอาหารมาส่งให้ผมถึงในกุฏิ

เมื่อทางวัดจัดหาคนไปส่งพ่อผมกลับไปที่บ้านแล้ว เวลาที่ล่วงเลยมาถึง ๒ - ๓ ทุ่มโดยประมาณ ผมไหว้พระสวดมนต์แล้วจึงเข้านอน

รุ่งสางของเช้าวันใหม่ ประมาณ ๖ โมงเช้า ท่านครูปาก็ให้คนมาเรียกผมเข้าไปคุยกับท่าน โดยท่านถามผมว่า “คืนนี้ฝันอะไรบ้าง? ฝันเล่า

ให้ครูป้างชี” ผมจึงได้เล่านิมิตฝันที่เกิดเมื่อคืนที่ผ่านมาให้ท่านฟัง ซึ่งเรื่องราวในฝันที่ผมเล่าก็จะเกี่ยวกับบุคคลที่ได้ตายไปแล้ว สิ่งเรื่องราวกลับมาหายังญาติพี่น้องของตนเอง ว่าขณะนี้พวกเขาได้ไปอยู่สุขสบาย หรือตกทุกข์ได้ยากลำบากกันอย่างไร โดยผู้ที่อยู่สุขสบายก็จะเล่าถึงสาเหตุ ที่ทำให้เขาได้มาอยู่สุขสบายว่าในสมัยที่เขาเคยยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ พวกเขาได้พากันสร้างบุญกุศลอะไรกันไว้บ้าง บุญกุศลที่ได้ทำไว้ถึงส่งผล ให้เขาได้มาอยู่สุขสบายเช่นนี้

ส่วนผู้ที่ทุกข์ยากนั้น ก็จะเล่าถึงสาเหตุที่ทำให้เขาต้องมาทุกข์ยากว่าในสมัยที่อยู่ในโลกมนุษย์นั้น พวกเขาได้ไปสร้างบาปกรรมอะไรกันไว้ เมื่อตายมาแล้วจึงต้องมารับความทุกข์ยากลำบากเช่นนี้

บรรดาผู้ที่ทุกข์ยากลำบากเหล่านั้น ยังได้ฝากให้ผมมาบอกกับญาติพี่น้องของเขาอีกด้วยว่า พวกเขาเหล่านั้นต้องการให้ญาติพี่น้องทำบุญ ไปหาอย่างไร จึงจะสามารถช่วยแก้ไขความทุกข์ยากลำบาก ที่พวกเขาที่ตายไปแล้ว ต้องไปประสบอยู่ในขณะนั้นๆ ได้อย่างถูกต้องสำหรับเขาที่สุด ซึ่งหากกล่าวโดยรวมๆ แล้ว ผู้ที่ล่วงลับทั้งหลาย เขามักจะบอกว่าเมื่อใดก็ตามที่ต้องการจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปหาเขา ให้ตั้งอกตั้งใจเวลาจะทำบุญให้ดี อย่าได้ทะเลาะผัดเถียงกัน และให้ไปนิมนต์และทำบุญกับพระที่ปฏิบัติดี มีศีลวินัย แล้วกรวดน้ำลงดินดังนี้ เป็นต้น

ในนิมิตนั้น ก่อนการพูดคุยระหว่างผมกับบรรดาผู้ที่ตายจากโลกมนุษย์ไปแล้วจะเสร็จสิ้น พวกเขาจะพูดถึงทรัพย์สินและสิ่งของสำคัญๆ ที่พวกเขาได้ทิ้งเอาไว้ในโลกมนุษย์ เป็นต้นว่า ทรัพย์สิน เงินทอง ทั้งในบัญชี และที่เขาอาจจะมิเก็บไว้แต่ลูกเมียไม่เคยรู้ หรือเป็นที่ดิน สวน ไร่นา รถยนต์ ฯลฯ โดยถ้าเป็นทรัพย์สินพวกไร่นา เขาก็จะบอกผมถึงเลขที่ดินแปลงนั้นๆ หรือถ้าเป็นรถ เขาก็จะบอกถึงเลขทะเบียนต่างๆ หรือหมายเลขเครื่องมาให้กับผมด้วย ซึ่งเรื่องเหล่านี้เมื่อขณะที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่พวกเขาเอง ก็ไม่รู้ไม่ได้ทราบ แต่ครั้นเมื่อตายจากมาแล้วพวกเขาถึงได้มารู้

ในระหว่างที่ผมเล่าถึงเรื่องราวนิมิต ที่ได้ไปพบเมื่อคืนที่ผ่านมาไปเรื่อยๆ ท่านครูบา ก็ได้ให้ลูกศิษย์จดบันทึกรายละเอียด ตามที่ผมเล่าไปโดยละเอียด

เมื่อเล่าเสร็จ ท่านก็ให้ผมเข้าไปอยู่ในกุฏิดังเดิม โดยมีผู้คอยจัดเอาข้าวต้มขนมน้ำมาให้ วันนั้นทั้งวันสรุปว่าท่านก็ไม่ให้ผมออกจากบริเวณวัดพระพุทธรบาทตากผ้าไปไหน

ตกเย็น มีการทำวัตรเย็น ท่านครูบาได้ไปเป็นประธานในการทำวัตรเย็น พร้อมกับพระเถรและศรัทธาญาติโยม ซึ่งรวมกันอยู่เต็มทีในศาลาใหญ่ของวัด ครั้นทำวัตรเย็นเสร็จแล้ว ท่านครูบาก็พูดออกลำโพงเล่าถึงเรื่องนิมิตที่ผมมีให้กับพระเถรและญาติโยมทั้งหลาย ที่อยู่ในสถานที่นั้นฟัง ซึ่งท่านก็ได้เล่าไปประมาณ ๓ - ๔ เรื่อง

เมื่อท่านเล่าจบ ในกลุ่มพระเถรก็มีผู้ถามท่านว่า **“เรื่องนิมิตอย่างนี้ ครูบาว่า.. จะเป็นเรื่องที่พวกเราควรเชื่อถือได้สักแค่ไหน?”**

ท่านก็ตอบว่า **“ครูบาได้ไปติดตามเรื่องนี้มาหมดแล้วในวันนี้ ปรากฏว่าเป็นความจริงตามนั้น ถ้าใครไม่เชื่อก็แล้วแต่... แต่ครูบาเชื่อ เพราะครูบาได้ส่งคนไปติดตาม และพิสูจน์แล้ว”**

ฆราวาสอีกท่านหนึ่งได้ถามท่านด้วยว่า **“เรื่องนี้ทำไมเกิดขึ้นกับ นายไพศาลได้ ทั้งๆ ที่นายไพศาลก็ไม่ใช่นักปฏิบัติธรรมอะไร?”**

ซึ่งท่านครูบาก็ได้ให้คำตอบว่า **“เรื่องนี้เป็นเรื่องของบุพเพกตบุญญา เป็นเรื่องของเนือนาบุญ เป็นเรื่องของบุญกุศลที่นายไพศาลเขาได้ทำเอาไว้ในชาติปางก่อนๆ มาแล้ว และได้มาออกผลให้เราได้ทราบกันในชาตินี้”**

เมื่อทุกคนได้ยินครูบากล่าวเช่นนั้น ทั้งพระเถรและฆราวาสที่ได้ฟัง ต่างก็มีความสนใจในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับนิมิตที่เกิดขึ้นกับผม ซึ่งผมก็ได้ตอบ ขอสงสัยให้เป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งกันทุกคน

ท่านครูบาได้ให้ผมพักอยู่วัดต่ออีกหนึ่งคืน รวมเวลาที่ผมพักอยู่ที่วัดพระพุทธรบาทตากผ้าก็ ๒ วัน ๒ คืน ซึ่งในตอนเช้าผมจะถูกท่านครูบาเรียกเพื่อไปไต่ถาม พร้อมจดบันทึกถึงเรื่องนิมิตที่ผมมีในคืนนั้นๆ ซึ่งข้อมูลเรื่องนิมิตที่ท่านได้ไปจากผมนี้ ท่านจะให้ลูกศิษย์ออกไปติดตามเพื่อทำการพิสูจน์ดูว่า บุคคลที่มีชื่อปรากฏอยู่ในนิมิตของผมนั้นมีตัวตนอยู่จริงหรือไม่อย่างไร โดยเฉพาะกับเรื่องของคนที่ตายไปแล้วได้สั่งมาหาลูกหลานว่า อยู่ที่บ้านเลขที่เท่านี้ / ตำบล / อำเภอ หรือ จังหวัดนั้นๆ และได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อวันนั้นเวลานั้น โดยละทิ้งทรัพย์สินสมบัติเอาไว้ มีอะไรบ้าง ถ้าเป็นไรนา ก็อยู่ที่ไหน จำนวนกี่ไร่ เลขทะเบียนอะไร ฯลฯ ลูกศิษย์ของท่าน ก็จะออกไปเพื่อทำการพิสูจน์ว่า สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นจริงดังที่ผมได้บอก ท่านครูบาทราบหรือไม่

ซึ่งเมื่อลูกศิษย์ได้พากันออกไปติดตามดูแล้ว ต่างก็กลับมารายงานให้ท่านครูบา ทราบว่า **“เป็นจริงตามนั้น”** ท่านครูบาจึงหัวเราะขึ้นอย่างเขม็งขึ้น และได้พูดออกมาต่อหน้าผม และลูกศิษย์ของท่านว่า...

“เออ เราได้เรียกคนมา และพูดคุยกับคนไม่ผิดคน เป็นประโยชน์ทั้งกับตัวครูบา พระเถร และศรัทธาทั้งหลายเป็นอย่างมาก” ท่านพูดแล้วก็หัวเราะต่อไปอย่างยินดี

ผมได้พักอยู่ที่วัดเป็นเวลา ๒ คืนแล้ว เห็นสมควรจึงได้ลาครูบาเพื่อกลับบ้าน ในช่วงตอนสายของวันที่ ๓ ซึ่งตอนไปลาท่านกลับบ้านนั้น ท่านก็ได้มอบเสตมป์ให้กับผม ๒๐๐ ดวง เงินอีก ๒๐๐ บาท และเหรียญของท่านอีก ๑ องค์ โดยท่านบอกกับผมถึงเหรียญของท่านองค์นี้ว่า **“เหรียญรุ่นนี้เป็นเหรียญเก่าก่อน ซึ่งครูบาได้เก็บรักษาไว้ มีเหรียญเดียว ให้เก็บรักษาไว้ดีๆ”** แล้วท่านก็บอกกับผมว่า **“ถ้าเสตมป์หมดเมื่อไหร่ ก็ให้มาเอาที่ครูบาอีกได้นะ ครูบาจะช่วยเป็นเจ้าภาพเสตมป์ให้”** จากนั้นท่านก็ได้ศีลให้พร แล้วผมก็ลาท่านกลับออกมา

พระสุพรหมยานเถระ (ครูบาพรหมมา พรหมจักโก) ได้มรณภาพเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๗ รวมสิริอายุท่านได้ ๘๗ ปี พรรษา ๖๗

เหรียญพระสุพรหมยานเถระ
(ครูบาพรหมมา)

มอบให้คุณไพศาล แสนไชย
ก่อนจะกลับ บ้านท่ากอจั่ว

กุฏิที่ คุณไพศาล แสนไชย
ไปพักที่วัดพระพุทธรบาทตากผ้า

นิมิตพิศวง
พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง

วัดมหาวนาราม (วัดป่าใหญ่)
ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

นิมิตพิศวง... เรือง พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง

วัดมหานาราม (วัดป่าใหญ่)

ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๖๐ ช่วงกลางวันตัวผม นายไพศาล แสนไชย ได้ทำงานกิจวัตรประจำวันของวันนี้เป็นปกติคือ ได้เช่าดูบ้าน ได้ตัดตกแต่งกิ่งไม้ และได้รดน้ำต้นไม้ที่อยู่ในบ้าน เช่น ต้นมะม่วง ต้นลำไย ต้นดอกพิกุล ที่ตัวผมได้ปลูกไว้ในที่ดินของตนเอง ซึ่งมีอยู่ ๒๐๐ ตารางวาเศษ เมื่อภูบ้านรดน้ำต้นไม้เรียบร้อยแล้ว เมื่อมีเวลาว่างในวันนี้ ก็มีความคิดอยากไปหาญาติพี่น้องที่อยู่ในหมู่บ้าน จึงได้ถือโอกาสนี้ไปเยี่ยมเยียนกัน และได้ไต่ถามสารทุกข์สุกข์ของแต่ละคน ซึ่งการไต่ถามสารทุกข์สุกข์ของแต่ละคนแล้วได้ผลสรุปว่า ทุกคนก็มีทุกข์ทั้งนั้น หากความสุขไม่ได้เพราะว่าบางคนก็ทุกข์กับลูกคือ สักสอนลูกไม่ได้ ลูกเชื่อมั่นในตัวเองสูง เพราะมีความรู้มากกว่าพ่อแม่ และพ่อแม่นี้แหละที่เป็นคนส่งเรียน แต่เมื่อมีทุกข์ขึ้นมาลูกเหล่านั้น ก็เอาตัวไม่รอดต้องหวังพึ่งพึ่งพ่อแม่ตลอด เพื่อนฝูงมิตรสหายที่เป็นเพื่อนกัน เวลาเมื่อมีทุกข์ก็มาขอพึ่งพาอาศัยอยู่กินนอนด้วยกัน ยามสบายก็หายหมด ไม่มีใครมาดูแลลูกตัวเอง มีแต่พ่อแม่คอยเป็นกำลังใจตลอดมา บางคนก็ทุกข์ใจกับทรัพย์สินมรดกที่มีอยู่ บางคนก็ทุกข์ใจกับสามีหรือภรรยา ที่ไม่เชื่อฟังกัน ทั้งนี้เพราะกลัวเสียเปรียบและเสียศักดิ์ศรีของผิว, เมีย ของแต่ละคนนั้น บางคนก็ทุกข์ใจในการเป็นหนี้เงินกู้ของ ธ.ก.ส. ที่ตนเอง ไปกู้มาใช้หนี้ ก็ไม่หมดสักที่เป็นเวลา ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ผมจึงบอกไปว่า “ชาติก่อนไม่ได้ทำบุญทำทานเอาไว้จึงทำมาค้าขายไม่ขึ้น” และชาตินี้ ก็ไม่ได้ทำบุญทำทานเอาไว้ ชีวิตจึงเป็นอย่างนี้ ญาติคนนั้นก็มีความเข้าใจ มากขึ้น สุดท้ายผมก็บอกญาติคนนั้นว่า “อดีตไม่ทำ ปัจจุบันไม่ชวนขาย ก็ไม่ต้องทำนายอนาคต” ก็ทำให้ญาติคนนั้นเข้าใจได้ดีมากขึ้นไปอีกเยอะ

เมื่อได้พูดคุยกับญาติพี่น้องเสร็จแล้ว ช่วงหนึ่งคือช่วงตอนบ่าย สองโมงถึงบ่ายสามโมงก็ได้เข้ามาบ้าน และได้พบกับแขกผู้มีทุกข์ทั้งหลาย ซึ่งมาจากต่างจังหวัดเกือบหมด เช่น จังหวัดขอนแก่น จังหวัดมหาสารคาม จังหวัดน่าน จังหวัดลพบุรี จังหวัดลำพูน จังหวัดเชียงใหม่ ฯ ดังนี้ ซึ่งคนส่วนมากเหล่านี้ ก็มีความทุกข์เรื่องเจ็บไข้ได้ป่วย เช่น โรคหอบหืด ปวดท้อง ปวดหัว บางคนก็ปวดตามร่างกาย ปวดแขนปวดขา ผม (นายไพศาล) ได้บอกเขาว่า “ทำไมไม่ไปหาหมอ” เขาเหล่านั้นก็บอกว่าไปมาแล้ว ไปตรวจอย่างละเอียดหมดเงินไปหลายหมื่น แต่หมอบอกว่าเป็นโรคไม่รู้สาเหตุ จึงหมดอาลัยตายอยากแล้วหันมาหาตัวผม (นายไพศาล) เพราะเขาเหล่านั้นได้ยินคำเล่าขานจากปากต่อปากกันว่า (นายไพศาล) มีความรู้เรื่องกรรมเวรของคน ตนเองเมื่อหาที่พึ่งไม่ได้ จึงมาหานายไพศาล เพราะตัวเองก็มีความเชื่อเรื่องกรรมอยู่แล้ว ผมจึงแนะนำให้เขาไปว่า ให้ไปกราบพระพุทธรูปหรือพระสงฆ์ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ แล้วถ่ายรูปมาให้ผมดู นอกจากนั้นให้ทุกคนไหว้พระสวดพระพุทธรุคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ให้ได้ทุกคนแล้วค่อยนัดมาคุยกันกับผม (นายไพศาล) เพราะการนิมิตแต่ละครั้ง ต้องอาศัยบุญชาติก่อนและบุญชาตินี้ช่วยให้เกิดนิมิต ถ้าคนไหนไม่มีบุญก็ไม่มีนิมิตถึง ต้องอาศัยบุญไครบุญมันตามที่คนโบราณหรือคนเฒ่า คนแก่ ในสมัยนั้นได้พูดไว้

การต้อนรับผู้คนในวันนั้นก็กินเวลาต้อนรับคือเกินบ่ายสามโมง ตามกำหนดไว้ คือต้อนรับคนหรือเวลารับแขก ๑๐.๐๐ น. - ๑๕.๐๐ น. ซึ่งถือว่าเป็นปกติของการต้อนรับผู้คน การต้อนรับผู้คนวันนี้ก็เป็นเวลาเต็มวันจนถึงช่วงเย็น ผม (นายไพศาล) จึงได้ใช้เวลาส่วนตัวที่เหลืออยู่ไปทำธุรกิจส่วนตัว เช่น ไปอาบน้ำ ล้างหน้าล้างตาจนสบายใจจนถึงเวลาประมาณ ๑ ทุ่มครึ่ง ก็ได้ดูโทรทัศน์ฟังข่าวคราวบ้านเมืองประจำวัน เมื่อได้ดูข่าวแล้วมีความรู้สึกว้า บ้านเมืองอยู่ในยุคุ่นวาย คนไม่รู้บาปบุญ

คุณโทษไล่ฆ่าแทงกันเหมือนปู - ปลา คือดูแล้วฆ่ากันง่ายเหลือเกิน จึงมีความรู้สึกเศร้าใจในความเป็นอยู่ และความปลอดภัยในชีวิตประจำวัน ได้ดูข่าวในโทรทัศน์และละครในโทรทัศน์บางช่วง โดยเฉพาะละครในโทรทัศน์ ดูตัวพระเอกและตัวดาวร้ายรู้สึกหน้าหวานพอกันจนแยกไม่ออกว่าใครเป็นตัวพระเอกหรือใครเป็นดาวร้าย ได้ดูโทรทัศน์ไปเรื่อย ๆ จนถึงเวลาประมาณ ๓ ทุ่มครึ่ง ตัวผม (นายไพศาล) ก็มีความรู้สึกง่วงนอน อันเป็นกาลเวลาที่ผม (นายไพศาล) พังรู้ว่าจะต้องเข้านอนเพื่อทำหน้าที่ในโลกวิญญาน ผมจึงได้ปิดโทรทัศน์ ปิดไฟฟ้าทุกดวงเพื่อเข้านอน เมื่อเข้านอนไปแล้วก็ได้หลับไป ซึ่งเป็นเวลาเท่าไรก็ไม่รู้ก็ได้ นิมิตไปในนิมิตนั้นได้มีบุคคล ๒ คน ได้มารับผมเหมือนเดิม บุคคล ๒ คนนั้นก็คือ **ท่านครุบาคันธา** (อดีตเจ้าอาวาสวัดพระธาตุแก่งสร้อย จังหวัดตาก เมื่อ ๑,๐๐๐ ปีที่แล้ว) และ **ท่านพญาพิงคราช** อดีตกษัตริย์เมืองโยนกนครเชียงใหม่ ๑,๐๐๐ ปีที่แล้วเช่นกัน ท่านทั้ง ๒ ได้พาผมไปเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา คือได้พาไปในลักษณะปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งการปลิวขึ้นไปนี้อยู่ในสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ท่านครุบาคันธา และท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผม (นายไพศาล) ลงยังสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งสถานที่แห่งนั้นเป็นลานกว้างมีเนื้อที่ประมาณ ๑๐ ไร่ โดยรอบเขตลานกว้างนี้มีต้นไม้สลักทองดินซึ่งมีสีทองอร่ามตา ต้นไม้นี้มีลักษณะเหมือนต้นฉำฉา แต่มีดอกคล้ายดอกลีลาวดี ดอกดังกล่าวได้ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่วบริเวณนี้

ท่านครุบาคันธาและพญาพิงคราช ได้พาผมลงบริเวณตรงกลางลานนั้น แล้วเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เมื่อไปถึงบริเวณขอบสนามลานนั้นผมสังเกตเห็นประตูขนาดใหญ่ปิดกั้นอยู่ พอคณะของผมไปถึงประตูนั้น ก็มองเห็นว่ามีชายวัยกลางคน ๒ คน นุ่งกางเกงชุดชาเขียว เสื้อทรงกระบอกตามกางเกง และเสื้อมีลวดลายดินทองดูสวยงามดี

ได้มาเปิดประตูให้เข้าไป พอประตูเปิดผมได้เห็นเป็นหัวถนนขนาดใหญ่ มีขนาดความกว้างประมาณ ๒๐ เมตร ท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราช ได้พาผมเดินไปข้างหน้าอย่างเป็นปกติ คือไม่ช้าไม่เร็วเกินไป ในระหว่างที่เดินไปผม (นายไพศาล) ก็สังเกต สองข้างทางเป็นต้นไม้ชนิดเดียวกัน เหมือนกับมีคนจัดตกแต่งอย่างดี กิ่งก้านสาขาของต้นไม้เหล่านี้แต่ละต้น มีขนาดเท่ากัน ไม่มีต้นใดต้นหนึ่งยื่นล้ำออกมาเกินกัน นอกจากนี้ตามที่ผม (นายไพศาล) สังเกตดูก็มองเห็นว่า ในระหว่างต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ ๑๐ ต้น จะมีศาลาหรือวิหารทรงจัตุรมุขหลังหนึ่ง ศาลาหรือวิหารทรงจัตุรมุขนี้ มีการตกแต่งวิจิตรพิสดารมากคือ มองไปแล้วมีแสงสะท้อนดูระยิบระยับตาไปหมด และเมื่อมองผ่านไปเรื่อยๆ ก็มีความเพลิดเพลินใจดี เพราะบรรยากาศทั่วไปในบริเวณนี้รู้สึกเย็นสบาย และมีกลิ่นหอมของดอกไม้ ดังกล่าวโชนมาเป็นระยะๆ

ท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราช ได้พาผมเดินไปข้างหน้าเรื่อยๆ จนได้มาหยุดอยู่ที่วิหารหรือศาลาหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้นก็ได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว คนๆ นั้นมีอายุ ๗๐ กว่าปี นุ่งกางเกงขาก๊วย เสื้อทรงกระบอก ปักดินลายทองเหมือนกับคนที่เปิดประตูครั้งแรก ชายชราคนนั้นเมื่อเห็นท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราชมายู่ตรงนั้น จึงได้ยกมือไหว้กราบ ขอนิมนต์ และเชิญท่านพญาพิงคราชขึ้นไปบนศาลาหรือวิหารทรงจัตุรมุขนั้น เมื่อขึ้นไปบนศาลาหรือวิหารนั้น ก็ปรากฏว่าที่นั้นมีเก้าอี้ ๒ พาก พากหนึ่งมี ๓ ตัว พากหนึ่งมี ๑ ตัว ชายชราคนนั้นก็ได้กราบ นิมนต์และเชิญท่านพญาพิงคราช พร้อมกับตัวผม (นายไพศาล) ให้นั่งที่เก้าอี้ ๓ ตัวนั้น ซึ่งท่านครูปาคันธาและพญาพิงคราช พร้อมทั้งตัวผม ก็ได้นั่งเรียงกันตามเก้าอี้ ส่วนชายชราคนนั้นก็ได้นั่งอีกพากหนึ่ง ซึ่งมีเก้าอี้ตัวเดียวนั้น พอได้นั่งกันพร้อมหมดแล้ว ท่านครูปาคันธาจึงได้กล่าวและพูดออกมาว่า “เฮ้อสุเจ้าชื่ออะไร เป็นมาอย่างไร และจะพูด

อะไร สิ่งอะไร ไปยังโลกมนุษย์ก็ส่งได้แล้ว ถึงเวลาที่จะได้ส่งไป” ชายคนนั้นจึงได้พูดว่า “กราบนมัสการครูบาคันธา ท่านพญาพิงคราช และทูตโลกมนุษย์ ตัวข้าน้อยมีชื่อว่า “ทิดโสสิงห์” ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ มาแล้วเมื่อเดือน ๕ ขึ้น ๕ ค่ำ ปี ๒๓๕๘ โดยโรคถ่ายเป็นมูกเลือด (โรคกระเพาะ) เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์มาแล้ว ก็ได้จุติอยู่ที่แดนสักคังโลงัง เมื่อเสวยบุญ จากแดนสักคังโลงังแล้ว ตัวข้าน้อยทิดโสสิงห์ก็ได้รับบุญ จากแดนนี้ให้มาเฝ้าดูแลสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ในโลกมนุษย์ โดยเฉพาะ ในโลกมนุษย์ ตัวข้าน้อยได้รับสิทธิ์ส่วนบุญนี้เฝ้าดูแล **พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง** ซึ่งอยู่ที่ **วัดมหาวนาราม** หรือ ทางโลกมนุษย์รู้จักกันในนาม **วัดป่าใหญ่** อยู่ใน **อ.เมือง จ.อุบลราชธานี** ซึ่งในครั้งนี้ตัวข้าน้อย ก็จะเล่าเรื่อง ความเป็นมาเป็นไปของพระเจ้าใหญ่อินทร์แปลงนี้ให้หม่คนในโลกมนุษย์ ได้รู้ได้ทราบและส่วนที่ข้าน้อย จะเล่าต่อไปนี้เป็นส่วนที่โลกมนุษย์ยังไม่รู้ จากนั้นทิดโสสิงห์ก็ได้เล่าต่อไปอีกว่า...

พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง นี้ได้สร้างขึ้นเมื่อเดือน ๕ ขึ้น ๑๕ ค่ำ ปี พ.ศ. ๒๓๓๕ มาเสร็จเอาเมื่อเดือน ๖ ขึ้น ๑๕ ค่ำ ปี พ.ศ. ๒๓๓๕ การสร้างสมัยนั้นบริเวณตรงที่สร้างพระพุทธรูป หรือที่สถิตของ พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลงในปัจจุบันเป็นป่าขนาดใหญ่ ถึงขั้นที่ว่าพระอาทิตย์ ส่องไม่ถึงพื้นดินและในป่าใหญ่นั้นมีต้นไม้ที่ใหญ่กว่าต้นอื่นๆ อยู่ ๑ ต้น ชาวบ้านเฒ่า (เรียก) ต้นนี้ว่า “**ต้นไม้เสียด**” ต้นไม้ต้นนี้เวลาวันดีคืนดี โดยเฉพาะวันพระขึ้น ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ จะมีลำแสงประกายเจิดจ้าและฉวัดเฉวียง ไปมารอบต้นไม้เสียดนั้น ชาวบ้านจึงเชื่อกันว่าต้นไม้เสียดต้นนี้เป็นต้นไม้ ศักดิ์สิทธิ์ และมีเทพเทวาอยู่ ต่อมาต้นไม้เสียดต้นนี้ก็ตายลงเพราะ เป็นต้นไม้ที่มีอายุแก่กว่าต้นไม้ต้นอื่น พอต้นไม้เสียดตายลงไป ชาวบ้าน ทัวไปจึงช่วยกันโค่นล้มต้นไม้ การโค่นต้นไม้เป็นการตัดต้นเหลือแค่ต่อไม้ เมื่อเหลือแค่ต่อไม้ ชาวบ้านก็ปล่อยทิ้งไว้จนถึงวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๔

ปี พ.ศ. ๒๓๓๔ ชาวบ้านก็ได้เห็นลำแสงพุ่งขึ้นพุ่งลงอยู่ที่ตอต้นไม้ สีเสียดนั้น พอถึงตอนเช้าพระอาทิตย์ขึ้นตี่งามแล้ว ชาวบ้านเห็นลำแสง พวยพุ่งไปมา ก็ได้ประชุมตกลงกันว่า พวกเขาคงดูบริเวณตอต้นไม้สีเสียด ตันนั้นว่า แสงหรือลำแสงเหล่านี้มาจากไหน เมื่อชาวบ้านพากันชุดไป ประมาณ ๑ วาเศษ จึงได้พบกระบอกละไม้อายุประมาณ ๑ สอกเศษ และในกระบอกละไม้นั้น มีผ้าสีขาวห่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวบ้านเชื่อว่าเป็น ที่เกิดลำแสงขึ้น เมื่อชาวบ้านเปิดผ้าขาวนั้นดู ก็ปรากฏว่าในผ้าสีขาวนั้น มีพระธาตุ ๙ องค์ เป็นพระธาตุขององค์พระศาสดา ๑ องค์ อีกแปดองค์ เป็นพระธาตุอรหันต์คือ พระโมคคัลลา พระสารีบุตร และพระสาวก องค์อื่นๆ เมื่อชาวบ้านแน่ใจแล้วว่าเป็นพระธาตุขององค์พระศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลาย จึงนำเรื่องนี้ไปบอกให้เจ้านาย บ้านเมืองหรือเจ้าผู้ปกครองเมืองสมัยนั้นคือ “เจ้าพระพรหมวรราช สุริยวงศ์” เมื่อเจ้าเมืองรับรู้รับทราบจึงได้ประชุมปรึกษารื้อกันเกี่ยวกับ สถานแห่งนี้ว่า เราจะทำอย่างไรจึงจะเหมาะสม ในที่ประชุมจึงได้ตกลง กันว่าสมควรจะสร้างพระพุทธรูปไว้ตรงที่ตัดต้นไม้สีเสียดออก ส่วนบริเวณ ป่านี้สมควรตั้งเป็นอาราม หรือวัด เพื่อให้มนุษย์หรือเทวดาได้มาทำบุญ กราบไหว้บูชา เมื่อตกลงกันอย่างนั้นแล้ว ทางเจ้าเมืองและศรัทธา ประชาชนทั้งหลายได้ข่าวประกาศข่าวนี้ออกไป ศรัทธาพุทธศาสนิกชน ก็ได้แตกตื่นกันมาช่วยสร้างพระพุทธรูป และช่วยกันถากถางป่านั้น ให้เป็นที่อยู่ของคนบ้างบางส่วน ในเทื่อนั้น (ครั้งนั้น) ตัวข้าน้อย (ทิดโสสิงห์) ก็อยากบอกถึงบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มาช่วยสร้างพระพุทธรูป คือ การสร้าง พระพุทธรูปนี้ และการแผ้วถางสร้างวัดมีอยู่หลายกลุ่ม หลายหมู่ หลายคณะ คือมีทั้งผู้มั่งมีด้วยโภคทรัพย์หรือทรัพย์สินเงินทอง ผู้มั่งมี ด้วยอำนาจบาริوار แต่ก็มีคนกลุ่มหนึ่งดังที่ข้าน้อยฯ จะพูดถึงนี้ เป็นหมู่คนที่ต่ำต้อยน้อยวาสนา มีศรัทธาต่อพระพุทธรูศาสนาดีมาก แต่ขาดโภคทรัพย์

หรือทรัพย์สินเงินทอง และขาดอำนาจบริวาร คนกลุ่มนี้ก็ได้ช่วยกันสร้างด้วยหยาดเหงื่อแรงกายของทุกคน เช่น ปั่นก้อนอิฐได้ขนหินดินทรายมาปั้นพระพุทธรูป และขนหินดินทรายเหล่านี้เข้ามาถมที่ถมทางในบริเวณวัด เพื่อปรับสถานที่ให้เป็นที่เหมาะสมดังมากกว่าเก่า ด้านวัตถุสิ่งของทุกสิ่ง ตัวคนแต่ละคนได้ทำด้วยตัวเองทั้งสิ้น ด้วยการเอาศรัทธาต่อพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่ตั้งหรือเป็นสรณะที่พึ่ง ซึ่งกลุ่มคนนี้แหละที่ตัวข้าพเจ้ายกจะบอกไปในคราวนี้ ซึ่งมีทั้งหมดและที่สำคัญ มีจำนวน ๘๕ คน มีชื่อดังนี้

๑. นางคำ	๒. นางใส	๓. นางใบ
๔. นางปอย	๕. นางแผด	๖. นางชั้น
๗. นางเมี้ยน	๘. นางชุ่ม	๙. นางจุม
๑๐. นางห้อย	๑๑. นางเพ็ญ	๑๒. นางหยาด
๑๓. นางหล้า	๑๔. นางหล้า	๑๕. นางกลีบ
๑๖. นางหมู	๑๗. นางพริ้ว	๑๘. นางศรี
๑๙. นางอ่อน	๒๐. นางวาด	๒๑. นางขาบ
๒๒. นางจาบ	๒๓. นางแพ่ง	๒๔. นางหนู
๒๕. นางฟัก	๒๖. นางปีป	๒๗. นางมุ่ม
๒๘. นางแอ่น	๒๙. นางหมูน	๓๐. นางคาด
๓๑. นางเปียง	๓๒. นางลอย	๓๓. นางอาบ
๓๔. นางเมือง	๓๕. นางชั้น	๓๖. นางชุ่ม
๓๗. นางแผ่น	๓๘. นางผง	๓๙. นางฟุง
๔๐. นางสาว		

ผู้หญิงมี ๔๐ คนดังที่ว่านี้ ส่วนผู้ชายมี ๔๕ คน มีชื่อดังต่อไปนี้

๑. ทิดทบ	๒. ทิดมั่ง	๓. ทิดสุน
๔. ทิดฮาด	๕. ทิดโสสิงห์	๖. ทิดเจือ

๓. ทิดบัน	๘. ทิดฮวก	๙. ทิดสุด
๑๐. ทิดจาด	๑๑. ทิดหม่น	๑๒. เซียงบัว
๑๓. เซียงเจือง	๑๔. เซียงโสפק	๑๕. เซียงเลียบ
๑๖. เซียงสุข	๑๗. เซียงวัง	๑๘. เซียงผุย
๑๙. เซียงซุ่ม	๒๐. เซียงปาด	๒๑. เซียงเน้ง
๒๒. เซียงมิน	๒๓. เซียงเจือ	๒๔. เซียงพั่น
๒๕. เซียงฟุ่ม	๒๖. เซียงฟ้าว	๒๗. เซียงจิม
๒๘. เซียงเฟื่อง	๒๙. เซียงซุม	๓๐. เซียงเมี้ยน
๓๑. เซียงหนูน	๓๒. เซียงบ่น	๓๓. เซียงเถือ
๓๔. เซียงหมวก	๓๕. เซียงซ้อย	๓๖. นายคาค
๓๗. นายตาบ	๓๘. นายปูน	๓๙. นายเลื่อน
๔๐. นายขำ	๔๑. นายขัน	๔๒. นายผวน
๔๓. นายเหมือด	๔๔. นายคัก	๔๕. นายหล้า

โดยการก่อสร้างครั้งนั้น ก่อสร้างจนถึงคอพระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง หัวหน้าผู้ทำการก่อสร้าง คือ **พระพรหมวรราชสุริยวงศ์** ก็ต้องมีเหตุล้มป่วย ไม่สามารถคิดรูปแบบใบหน้าพระเจ้าได้ จนมาถึงวัน เดือน ๕ แรม ๑๕ ค่ำ พ.ศ. ๒๓๓๕ เป็นเดือนมีดท้องฟ้าเกิดวิปริต เกิดเมฆหมอกทมิฬ ฟ้าแลบฟ้าร้องฟ้าผ่า เป็นที่น่าหวาดกลัวของชาวบ้านยิ่งนัก คือนั้นชาวบ้านอยู่ในบ้านหมดไม่มีใครออกไปไหน ฟ้าแลบฟ้าร้องครั้งนี้เป็นการสืบเนื่องมาจากเทวตาดันดลให้เกิดขึ้น และในคตินั้นได้มีเทพบุตรตนหนึ่ง อยู่แดนสักคังโลกั๋ง ได้เนรมิตแปลงร่างลงมาเป็นมนุษย์ มาทำพระพักตร์ใบหน้าของพระพุทธรูปที่ว่าเทพบุตรแปลงร่างลงมาเป็นมนุษย์นั้น มนุษย์จริงๆ ไม่มีใครเห็น คนที่เห็นคือ **มนุษย์ผี** มาถึงตอนนั้นตัวผม (นายไพศาล) ก็มาสงสัยว่ามนุษย์ผีคืออะไร ทิดโสสิงห์ก็บอกว่า **มนุษย์ผีคือ คนผีบ้า** (ทิดโสสิงห์พูดแล้วก็หัวเราะและยิ้ม) ที่รู้สึกตัวบ้าง ไม่รู้สึกตัวบ้าง

มีสติไม่สมประกอบได้เห็นเทวบุตรองค์นี้ ก็เข้าใจว่าเป็นคนจึงได้มาถาม เทวบุตรองค์นั้นว่า “**เจ้ามาแฮตตีหยั่ง**” (คุณมาทำอะไร) เทวบุตรองค์นั้น จึงชี้ไปที่หน้าพระพุทธรูป แล้วเสด็จกลับในแดนสักคังโลกังหรือเทวโลก โดยแสดงให้เห็นเป็นลำแสงพวยพุ่งขึ้นบนอากาศ เมื่อนุชย์ศิบบ้าได้เห็น ก็ตกใจ คิดอะไรไม่ออกจำได้แค่นั้น แล้วนุชย์ศิบบ้าคนนี้ก็จำเรื่องนี้แล้ว บอกชาวบ้านต่อ ในตอนที่ลำแสงพวยพุ่งขึ้นบนท้องฟ้า ก็มีชาวบ้านบางคน ที่มาทำธุระส่วนตัวถ่ายหนักถ่ายเบา ก็เห็นลำแสงนั้นอยู่ ลำแสงนั้น เป็นสีฟ้า ชาวบ้านสงสัยเป็นลำแสงอะไรไม่รู้ จนมารู้เอาในวันใหม่ เมื่อ ตะวันขึ้นแล้ว ศรัทธาชาวบ้านทั้งหลายได้มาดูสถานที่ก่อสร้างพระพุทธรูป ว่า..การก่อสร้างครั้งนั้นมีความเสียหายหรือเปล่า เมื่อมาดูไม่มีความเสียหายอะไร พระพุทธรูปตรงพระพักตร์ พุทธลักษณะ งดงามดี ชาวบ้าน เห็นแล้ว มีความปลื้มปิติ เห็นพระพักตร์เสร็จ และเกิดความสงสัยว่าใคร เป็นคนทำ โดยมีเจ้าเมืองเป็นคนตั้งคำถาม ก็ปรากฏว่าไม่มีใครมา เพราะ คิณัน มีฟ้าแลบฟ้าร้องเกิดวิปริตดินฟ้าอากาศ เนื่องด้วยเทวดาบันดล ดังกล่าว และในคราวนั้นชาวบ้านและเจ้าเมืองได้ยิมนุชย์ศิ พุดให้ฟัง ตามที่เขาได้เห็น ได้ทราบมา พร้อมกับคำเล่าของชาวบ้านที่ได้เห็น ลำแสงคิณัน ทุกคนจึงมีความเห็นตรงกันว่า พญานิธมาสร้างพระพักตร์ ให้พระพุทธรูป และจัดสัดส่วนพระพุทธรูปให้ดีกว่าเก่า จึงได้พร้อมใจกัน เรียกพระพุทธรูปนี้ว่า **พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง** ตั้งแต่นั้นมา เทวบุตร ที่แปลงร่างมานั้นมีชื่อว่า “**สุนิมิต**” ทิดโสสิงห์พุดและหัวเราะขึ้นแล้ว เล่าต่อไปว่า พระพุทธรูปองค์นี้เมื่อสร้างเสร็จสมบูรณ์แล้ว ชาวบ้านก็ได้ พัฒนาให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมต่อพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย แล้วกำหนด วันอบรมสมโภชพระพุทธรูปองค์นี้ โดยนิมนต์พระสงฆ์ที่ปฏิบัติมาสดา เจริญพระพุทธรมนต์ จำนวน ๑๙ รูป มีการกว่นข้าวมรุปายาสตลอดทั้งคืน ถึงเช้ามีดวันใหม่ ซึ่งวันอบรมสมโภช พระสงฆ์เจริญพระพุทธรมนต์นั้น

เป็นเดือน ๗ ขึ้น ๙ ค่ำ ปี ๒๓๓๕ เมื่อทำบุญเสร็จเรียบร้อยแล้ว ชาวบ้าน
กรวดน้ำลงดิน อธิษฐานขอให้บุญกุศลที่ได้ทำจงเป็นปัจจัยให้มีความสุข
ทั้งชาตินี้และชาติหน้า ขอให้การเป็นอยู่ให้ดีกว่าเก่า และขอให้บุญกุศล
ที่ได้ทำในครั้งนี้ เป็นปัจจัยเข้าสู่กระแสพระนิพพานในอนาคตกาลครั้งหน้า
พระสงฆ์ทั้ง ๑๙ รูป ได้รับรู้และอนุโมทนากับคำอธิษฐานจิตของคณะ
ศรัทธาทั้งหลาย ส่วนพระที่เขานิมนต์ ทั้ง ๑๙ รูปนี้ เป็นพระดี มีชื่อดังนี้

๑. ญาณุสสิทธิ	๒. ญาณุโพนสรรรค์
๓. ญาณุปัญญญาณ	๔. ญาณุเรณวันโณ
๕. ญาณุโสวณโณ	๖. ญาณุจันโทภาโส
๗. ญาณุพรหมจักรโก	๘. ญาณุสิริวังโส
๙. ญาณุมหาปัญญา	๑๐. ญาณุพุทธโสโร
๑๑. ญาณุโพนพุทธิวงศ์	๑๒. ญาณุธรรมชโย
๑๓. ญาณุมุนินโธ	๑๔. ญาณุมารชีโน
๑๕. ญาณุโสภโณ	๑๖. ญาณุอภิวังโส
๑๗. ญาณุอุปเสโณ	๑๘. ญาณุอุปโล
๑๙. ญาณุโพธิโก	

การอบรมสมโภชในครั้งนี้ พระสงฆ์ที่นิมนต์มาคือญาณุทุกรูป
พร้อมทั้งศรัทธาชาวบ้านทั้งหลาย ก็ได้เสี่ยงอธิษฐานกรวดน้ำลงดิน
ขออัญเชิญพระธาตุที่มาจาก่อนแล้ว ๙ องค์ว่า “ขออัญเชิญไปประดิษฐาน”
ถ้าไปอยู่หรือไปประดิษฐานอยู่ที่ใด ก็จะสร้างพระธาตุเจดีย์ครอบไว้ที่นั่น
พออธิษฐานกรวดน้ำลงดินเสร็จ ก็เกิดเหตุมหัศจรรย์ของพุทธานุภาพขึ้น
เพราะพระธาตุทั้ง ๙ องค์ ได้เสด็จลอยขึ้นจากที่ประดิษฐานประมาณ
๒ ช่วงตัวคน เปล่งรัศมีเจิดจ้าแล้วลอยหายเข้าไปในอกของพระพุทธรูป
พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลงองค์นั้น เหตุการณ์ครั้งนี้ได้สร้างความปิติยินดี
อนุโมทนาในหมู่ชาวพุทธรฯ ที่มาร่วมทำบุญในวันนั้น

ด้วยอานิสงส์ผลบุญ ที่ได้ก่อสร้างพระธาตุอินทร์แปลงครั้งนี้
จึงส่งผลให้ทุกผู้ทุกคนที่ได้มาร่วมทำบุญ โดยเฉพาะหมู่คนทั้งฝ่ายคฤหัสถ์
และบรรพชิต ก็ส่งผลให้ทุกคนได้เกิดมาในโลกมนุษย์เป็นจำนวนมากแล้ว
และเป็นไปตามแรงอธิษฐานปรารถนาของแต่ละคนแล้ว โดยบุคคลต่างๆ
ได้มาเกิดในโลกมนุษย์มีชื่อในโลกมนุษย์ปัจจุบันดังนี้

๑. นางคำ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นางประทุม วีระนาคินทร์ อยู่บ้านเลขที่ ๑๘ บ้านสระมาก
ต.ราชบุรุษพัฒนา อ.พัคภูมิพิสัย จ.มหาสารคาม

๒. นางใส เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นางพรทิภา วงศ์เวียน อยู่บ้านเลขที่ ๗๘ บ้านสระโน ต.หนองบัว
อ.ศีขรภูมิ จ.สุรินทร์

๓. นางใบ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นางวันวิสา แซ่มชื่น อยู่บ้านเลขที่ ๑๗ หมู่ที่ ๓ ต.สร้างนกทา
อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ

๔. นางปอย เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นางสมพงศ์ ภิญโญ อยู่บ้านเลขที่ ๔๒ หมู่ที่ ๑๓ ถ.ชยางกูร
ซอยวิจารณ์ ต.บุง อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ

๕. นางแพด เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นางรัชนิกร สิบบุตร อยู่บ้านเลขที่ ๒๕ บ้านค้อ ต.คู่อ.กันทรารมย์
จ.ศรีสะเกษ

๖. นางชั้น เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นางรัตนา ประทุมสินธุ์ อยู่บ้านเลขที่ ๑๓๙ บ้านหนองพอก
ต.หนองพอก อ.หนองพอก จ.ร้อยเอ็ด

๗. นางเมี้ยน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นางเมพร บุตรสิงห์ อยู่บ้านเลขที่ ๔๔ หมู่ที่ ๖ ต.เจียด อ.เขมราฐ
จ.อุบลราชธานี

๘. นางชุ่ม เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางสุภาพร ตาลเอี่ยม อยู่บ้านเลขที่ ๒๒๑ บ้านหนองแวงแพ่
ต.หนองใหญ่ อ.พนทอง จ.ร้อยเอ็ด

๙. นางจุม เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางวนันญา พุทธพันธ์ อยู่บ้านเลขที่ ๑๑๘ หมู่ ๔ ต.ค้อวัง
อ.ค้อวัง จ.ยโสธร

๑๐. นางห้วย เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางมัชรี้ สำนักนิตย์ อยู่บ้านเลขที่ ๕๙๖ บ้านเจ็มนียง ต.นอกเมือง
อ.เมือง จ.สุรินทร์

๑๑. นางเพ็ญ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางกมลมาศ ศาสตร์พงศ์สินธ์ อยู่บ้านเลขที่ ๔๓/๒ หมู่ที่ ๔
ต.นากลาง อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา

๑๒. นางหยาด เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางธัญพัคตร์ สุวรรณศิริศักดิ์ อยู่บ้านเลขที่ ๑๒๑๔ - ๑๒๑๖
ต.ราชนิกุล ต.ในเมือง อ.เมือง จ.นครราชสีมา

๑๓. นางหล้า เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางจิรวรรณ สุณา อยู่บ้านเลขที่ ๑/๒ บ้านวังซื่อ ต.ซับใหญ่
อ.ซับใหญ่ จ.ชัยภูมิ

๑๔. นางหล้า เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางจำเนียง ประยุทธ์เตอยู่บ้านเลขที่ ๑๒๑ หมู่ที่ ๑๗ ต.นิคม
อ.สตึก จ.บุรีรัมย์

๑๕. นางกลีบ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางนระดา ปิตทอง อยู่บ้านเลขที่ ๒๐๘ ถ.ปทุมเทพภักดี
ต.วารินชำราบ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

๑๖. นางหนู เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางเรวดี อุทรา อยู่โรงเรียนพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์
ต.ในเมือง อ.ในเมือง จ.อุบลราชธานี

๑๗. นางพริ้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางปนัดดา ลาตโหติ อยู่บ้านเลขที่ ๖๔๔ ถ.ชยางกูร ต.ในเมือง
อ.ในเมือง จ.อุบลราชธานี

๑๘. นางศรี เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางไฉไล ช่างดำ อยู่บ้านเลขที่ ๗๐ ถ.ศรีสะเกษ ต.วารินชำราบ
อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

๑๙. นางอ่อน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางอภิรดี รัตนวรรณ อยู่บ้านเลขที่ ๑๐๐ หมู่ที่ ๗ ถ.คชสาร
ต.นอกเมือง อ.เมือง จ.สุรินทร์

๒๐. นางวาด เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางพิมพ์ผกา สิทธิชัย อยู่บ้านเลขที่ ๒๗๗/๓๖ หมู่บ้านเอก
อุบลวิมล ต.ไรร้อย อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๒๑. นางขาบ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางนุชจรินทร์ จวงพันธ์ อยู่บ้านเลขที่ ๔๖/๒ หมู่ที่ ๑ ต.กะลันทา
อ.เมือง จ.บุรีรัมย์

๒๒. นางจาบ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางขวัญหทัย ริมสกุล อยู่บ้านเลขที่ ๕๘ หมู่ที่ ๑ ต.ไชยบุรี
อ.ท่าอุเทน จ.อุบลราชธานี

๒๓. นางแพ้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางวัชรินทร์ รัตนเสถียร อยู่บ้านเลขที่ ๓๐๖ หมู่ที่ ๑ ต.นิเวศน์
อ.ธวัชบุรี จ.ร้อยเอ็ด

๒๔. นางหนู เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางอรสา ชาววิเศษ อยู่บ้านเลขที่ ๘๗๐/๓ ถ.อุบล ต.เมืองใต้
อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ

๒๕. นางฟัก เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางอัมรินทร์ สานแก้ว อยู่บ้านเลขที่ ๗๔ บ้านนางาม ต.นาดี
อ.นาเยีย จ.อุบลราชธานี

๒๖. นางปิป เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางเบญจาทักตร์ บุตรโคตร อยู่บ้านเลขที่ ๒๕ หมู่ที่ ๑ ต.โขงเจียม
อ.โขงเจียม จ.อุบลราชธานี

๒๗. นางมুম เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางแสงอุไร ถิ่นวงศ์พิทักษ์ อยู่บ้านเลขที่ ๑๔๔ หมู่บ้านช่องอู๋
ต.จอหอ อ.เมือง จ.นครราชสีมา

๒๘. นางแอ่น เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางนันทิดา บุญปรก
อยู่บ้านเลขที่ ๘๙ หมู่ ๑๔ ต.หนองบัวฮี อ.พิบูลมังสาหาร
จ.อุบลราชธานี

๒๙. นางหมุน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางยุภาวรรณ กาญจนโชติดำรง อยู่บ้านเลขที่ ๑๘๔ หมู่ ๑๑
ต.บุงชีเหล็ก อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา

๓๐. นางคาด เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางกาญจนา ศรียันตร์ อยู่บ้านเลขที่ ๘๙/๒๕ หมู่ที่ ๘ ต.สูงเนิน
อ.สูงเนิน จ.นครราชสีมา

๓๑. นางเปียง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางบุศรินทร์ สิงห์ชัย อยู่บ้านเลขที่ ๘๙๙ หมู่ที่ ๑๓ ต.คันไร่
อ.สิรินธร จ.อุบลราชธานี

๓๒. นางลอย เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางเสาวนีย์ ฉลาดการณ์ อยู่บ้านเลขที่ ๕๕๖ หมู่ที่ ๗
ต.ช่องสามหมอ อ.คอนสวรรค์ จ.ชัยภูมิ

๓๓. นางอาบ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางภควดี ศรีพิทักษ์ อยู่บ้านเลขที่ ๑๖๔ หมู่ที่ ๙ ต.ขามใหญ่
อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๓๔. นางเมือง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางจันทิพย์ มานุจำ อยู่บ้านเลขที่ ๗๒ ถ.โพธิ์ร้าง ต.ในเมือง
อ.เมือง จ.สุรินทร์

๓๕. นางชั้น เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางสุวิมล บุญเตี้ย อยู่บ้านเลขที่ ๔๘ หมู่ที่ ๘ ต.บ้านไทร
อ.ปราสาท จ.สุรินทร์

๓๖. นางขุ่ม เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางอินทิรา สิงห์ธรรม อยู่บ้านเลขที่ ๖ บ้านกอก ต.บ้านกอก
อ.เขื่องใน จ.อุบลราชธานี

๓๗. นางแผ่น เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางชนาภา สุขุมาลัยวงศ์ อยู่บ้านเลขที่ ๓๑/๒ ถ.พนม ซอย ๓
ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๓๘. นางผง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางบงสุวรรณ พันธะวงศ์ ทำงานแผนกสาธารณสุข
แขวงสะหวันนะเขต ประเทศลาว

๓๙. นางฟุ้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางศิริวรรณ เปี่ยมเศรษฐิน ทำงานอยู่บริษัท โฮมโปร กรุงเทพฯ

๔๐. นางสาว เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นางเอมอร เสียงใหญ่ ทำงานอยู่กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ
 เมืองบางกอก กรุงเทพฯ

ผู้หญิงมี ๔๐ คนดังที่ว่านี้ ส่วนผู้ชายมี ๔๕ คน มีชื่อดังต่อไปนี้

๑. ทิตทบ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
สมเด็จพะยอดแก้วพุทธชินโรสบุญทัน ธรรมญาณเถร อยู่วัด
 สุวรรณาราม เมืองหลวงพระบาง ประเทศลาว ซึ่งได้มรณภาพแล้ว
 ปัจจุบันอยู่ในแดนทิพย์แดนธรรม

๒. ทิตมั่ง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ญาท่านมหาคำมา ปัญญาวิจิตร เป็นรองประธานสงฆ์
 อยู่ประเทศลาว

๓. ทิตสุน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ญาท่านพระมหางอน อยู่วัดใหญ่ชัยภูมิ เมืองไกรสรพรหมวิหาร
 แขวงสะหวันนะเขต ประเทศลาว

๔. ทิตฮาด เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายคำพูน ตุไพฑูรย์ ทำงานอยู่แขวงสะหวันนะเขต ประเทศลาว

๕. ทิตโสสิงห์ ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แห่งนี้ คือตัวข้าน้อยเอง
 คือ ผู้เล่าเรื่องพระเจ้าใหญ่อินทร์แปลงนี้แหละ ทิตโสสิงห์ พูดแล้วยิ้มที่
 มุมปากเล็กน้อย

๖. ทิตเจือ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายสุจิริต นันทมนตรี

๗. ทิตปัน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายประมูล จันท์จำนงค์

๘. ทิตฮวก เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายเดชชาติ วงศ์โกมลเชษฐ์

๙. ทิตสุด เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นายสายสิทธิ์ พรแก้ว

๑๐. ทิตจาต เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นายชัยสิทธิ์ โหตระกิจ

๑๑. ทิตหม่น เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นายสมศักดิ์ จังตระกูล

๑๒. เชียงปัว เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นายประทีป กิริติเลขา

บุคคลทั้งหลายที่ข้า້น่อย (ทิตโสสิงห์) ไม่ได้บอกที่อยู่ให้เพราะเป็นหน้าที่ของคนอื่นที่จะบอกให้ เพราะคนกลุ่มนี้ ทำงานเป็นข้า้หลวง (ผู้ว่า) เขาจะรู้จักกันดี

๑๓. เชียงเจือง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นายณัฐพล ชันดอกไม้ อยู่บ้านเลขที่ ๑๘๒ หมู่ที่ ๓ ซ.เพชรน้ำหนึ่ง ต.ศรีสำราญ อ.น้ำโสม จ.อุดรธานี

๑๔. เชียงโสพก เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นายราชมพ เทวะประทีป เป็นทหารเรือทำงานอยู่หน่วยรักษาความเรียบร้อยในลำน้ำโขง จ.อุบลราชธานี

๑๕. เชียงเลียบ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นายอุทิศ สุขบุญ อยู่บ้านเลขที่ ๑๑๘ หมู่ที่ ๖ ต.หนองเหล่า อ.ม่วงสามสิบ จ.อุบลราชธานี

๑๖. เชียงสุข เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นายไพรัตน์ เอื้อชูยศ

๑๗. เชียงวัง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า

นายวุฒิไกร เอื้อชูยศ

ทั้ง ๒ คนนี้ทำงานอยู่ที่บริษัทสตาร์ เมืองบางกอก กรุงเทพฯ

๑๘. เชียงฝุย เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายนกดล ถ่อนสันเทียะ อยู่บ้านเลขที่ ๑๕๒ หมู่บ้านราชสีมา
 ซ.บ่อนไก่ ต.สุรนารี อ.เมือง จ.นครราชสีมา

๑๙. เชียงซุ่ม เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายพรชัย ทองบ่อ อยู่บ้านเลขที่ ๑๔๔ บ้านหนองไม้ตาย
 ต.ทุ่งนางโกล อ.เมือง จ.ยโสธร

๒๐. เชียงปาด เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายจอมเดช บุญพอ อยู่บ้านเลขที่ ๑๒๕ บ้านดอนใหญ่
 ต.ขุหลุ อ.ตระการพืชผล จ.อุบลราชธานี

๒๑. เชียงเน้ง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ธนาธิป โคตรประทุม เป็นตำรวจ บ้านห้องแซง ต.ห้องแซง
 อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร

๒๒. เชียงมิน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายสมัย คำพามูล อยู่บ้านเลขที่ ๒๘๖/๑ ซ.แก่นสาร ถ.สถลมารค
 ต.วารินชำราบ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

๒๓. เชียงเจือ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายกำธร ขาดิอุดม อยู่บ้านเลขที่ ๒๕๔ บ้านห้วยหินฝน
 ต.วังทอง อ.ภักดีชุมพล จ.ชัยภูมิ

๒๔. เชียงพั่น เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายธนชพงศ์ ศิริทราธิวัตร อยู่บ้านเลขที่ ๑๗ หมู่ที่ ๓ ต.บ่อใหญ่
 อ.บรบือ จ.มหาสารคาม

๒๕. เชียงพุ่ม เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
จิระ ชื่นนุศาสนต์ เป็นตำรวจ อยู่บ้านเลขที่ ๔๓๑/๓ บ้านนาเมือง
 ต.ไธ้อย อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๒๖. เชียงฟ้าว เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายขาลี ช่วงโชติ อยู่บ้านเลขที่ ๙๗ ถ.พรหมราช ต.ในเมือง
อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๒๗. เชียงจิม เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ทวี วิลามาตร เป็นทหาร อยู่บ้านเลขที่ ๓๘๒/๘ หมู่ที่ ๒
ต.แสนสุข อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

๒๘. เชียงเฟื่อง เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
อนุสรณ์ เชื่อนคำ เป็นตำรวจ อยู่บ้านเลขที่ ๔๓๕/๘ หมู่บ้าน
ปาริชาตินาคุณ ต.ขามใหญ่ อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๒๙. เชียงซุม เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าทองคำ วินัยโกศล วัดศรีอุบลรัตนาราม อ.เมือง
จ.อุบลราชธานี

๓๐. เชียงเมี้ยน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าจันทโรภิกขุจันทร วัดศรีมงคล อ.บุญทริก
จ.อุบลราชธานี

๓๑. เชียงหนูน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าเตชโรภิกขุ ประเด็น วัดหนองเป็ด อ.ตาลสุม
จ.อุบลราชธานี

๓๒. เชียงบ่อน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าชาโครภิกขุ ชาย วัดสุปัญาราม อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๓๓. เชียงเถื่อ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
สาธุเจ้าสมกิตติ สมเกียรติ วัดมหาวนารามป่าใหญ่ อ.เมือง
จ.อุบลราชธานี

๓๔. เชียงหมวก เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายกิตติศักดิ์ แสนทวีสุข คนที่ช่วยงานล่ามในเมืองมนุษย์
 (นายไพศาล) นั้นแหละ ผมนายไพศาลเลยตอบไปว่า อ้อ! คุณจอยเองนั่นแหละ
 (ทิดโสสิงห์ พุดขึ้น)

๓๔. เชียงหมวก เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบัน
 มีชื่อว่า **นายกิตติศักดิ์ แสนทวีสุข** คนที่
 ช่วยงานล่าม (คุณไพศาล) ในเมืองมนุษย์

๓๕. เชียงข้อย เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายอุดม อุทัยกร อยู่บ้านเลขที่ ๓๒๔ หมู่ที่ ๘ ต.น้ำอ้อม
 อ.กันทรลักษณ์ จ.ศรีสะเกษ

๓๖. นายคาค เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายดำเนิน บุตรจันทร์ ทำงานอยู่เทศบาลตำบลกุดชุมพัฒนา
 ต.กุดชุม อ.กุดชุม จ.ยโสธร

๓๗. นายตาบ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายสาวิทย์ มุ่งดี อยู่บ้านเลขที่ ๕๕/๑ ถ.เลย-เชียงคาน ต.กุดป่อง
 อ.เมือง จ.เลย

๓๘. นายปุ่น เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายวิฑูรย์ คเชนทร อยู่บ้านเลขที่ ๕๗ บ้านหนองมะมา
 ต.ทุ่งแสงทอง อ.นาгор จ.บุรีรัมย์

๓๙. นายเลือน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายเมธี วิสาพรหม อยู่บ้านเลขที่ ๑๒๒/๙ บ้านหนองแสงเหนือ
 ต.เมืองเดช อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี

๔๐. นายขำ เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายสุพรชัย ชะอุ่มพันธ์ อยู่บ้านเลขที่ ๑๐ หมู่ ๑๐ ต.คีมใหญ่
 อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ

๔๑. นายชั้น เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายปรีชา สมนึก อยู่บ้านเลขที่ ๓๐๐ บ้านศรีชะอโศก ต.กระแซง
 อ.กันทรลักษณ์ จ.ศรีสะเกษ

๔๒. นายผวน เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายชัยวัฒน์ โคตรสมบัติ โรงเรียนอนุบาลจกกลนี ต.ในเมือง
 อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๔๓. นายเหมือด เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
นายรังสิริ กล่ำดิดต์ อยู่บ้านเลขที่ ๓๔ หมู่ที่ ๒ ต.กุดลาด
 อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๔๔. นายคัก เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้ารัตโนภาสวิล (เลียบหรือเลียม ฟังไม่ชัด) วัดแสงเกษม
 อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี

๔๕. นายหล้า เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าสารกิจโกศล สุดใจ วัดมหาวนารามป่าใหญ่ อ.เมือง
 จ.อุบลราชธานี

ส่วนญาติทั้ง ๑๙ รูปที่นิมนต์มาเจริญพระพุทธมนต์และอธิษฐานจิต
 ต่อพระพุทธรูปพระเจ้าอินทร์แปลง ปัจจุบันก็ได้เกิดในโลกมนุษย์ และ
 ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์มากขึ้นเกือบหมดแล้ว ดังข้างน้อย (ทีดส์สิงห์)
 จะได้ออกต่อไป

๑. ญาติทิ

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า **หลวงปู่สิงห์**
 วัดป่าสาละวัน อ.เมือง จ.นครราชสีมา

๒. ญาคุโพนสรร์

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่รอด
วัดทุ่งศรีเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

๓. ญาคุปัญญญาณ

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่มั่น
วัดป่าสุทธาวาส จ.สกลนคร

๔. ญาคุเรณวันโณ

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่จันทร์
วัดบรมนิวาส เมืองบางกอก กรุงเทพฯ

๕. ญาคุโสวัณโณ

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่ดูลย์
วัดบูรพาราม อ.เมือง จ.สุรินทร์

๖. ญาคุจันโทภาโส

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่แหวน
วัดดอยแม่ปั๋ง อ.พร้าว จ.เชียงใหม่

๗. ญาคุพรหมจักรโก

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่หนู
วัดทุ่งศรีวิไล บ้านชีทวน อ.เชียงโน จ.อุบลราชธานี

๘. ญาณสุริรังโส

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่โตน
วัดบูรพารามบ้านสะพือ ต.ตระกานพืชผล จ.อุบลราช

๙. ญาณมหาปัญญา

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่มา
วัดศรีประตู่วราราม ต.ธาตุ อ.วารินชำราบ
จ.อุบลราชธานี

๑๐. ญาณพุทธโร

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่จันทร์
วัดศรีเทพประดิษฐ์ราษฎร์ อ.เมือง จ.นครพนม

๑๑. ญาณโพชนพุทธิวงศ์

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่เทศน์
วัดหินหมากเป้ง จ.หนองคาย

๑๒. ญาณธรรมโช

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่หลุย
วัดถ้ำผาบึง อ.วังสะพุง จ.เลย

๑๓. ญาณมุณีนิโธ

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่ชามา
วัดป่าอัมพวัน อ.เมือง จ.เลย

๑๔. ญาณุมารชินโน

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่ฝั้น
วัดป่าอุดมสมพร อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร

๑๕. ญาณุโสภโณ

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
หลวงปู่ทองมา วัดสว่างทาสี อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด

๑๖. ญาณอุภิวังโส

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่วรพตฯ
วัดจุมพล บ้านก้านเหลือง อ.แวงน้อย จ.ขอนแก่น

๑๗. ญาณอุปเสโณ

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า หลวงปู่ศรี
วัดหลวงสมังคการาม อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ

๑๘. ญาณอุปโล

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าบัลลังก์ อยู่วัดพระพุทธรบาทยโสธร
อ.มหาชนะชัย จ.ยโสธร

๑๙. ญาณุโพธิโก

เกิดมาในโลกมนุษย์ ปัจจุบันมีชื่อว่า
ท่านสาธุเจ้าสุรพงศ์ภาวนาญาณรังสี
วัดช่องเม็กธรรมมาราม อ.สิรินธร จ.อุบลราชธานี

ทั้ง ๒ รูป (ลำดับที่ ๑๘ - ๑๙) กำลังภาวนาปฏิบัติกิจของสงฆ์ เพื่อความหลุดพ้นอยู่ ส่วน **เจ้าพระพรหมวรราชสุริยวงศ์** เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์ก็ได้มาจุติเกิดอยู่ในแดนสักคังโลกังเตรียมตัวที่จะไปเกิดสร้างสมบารมีในโลกมนุษย์ต่อไป ส่วน **ญาคูศรีศรัทธธรรมวงศ์** ที่ได้ช่วยเหลือในการทำนุบำรุงวัดแห่งนี้ เมื่อได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์นี้ไปแล้ว ได้ไปอยู่ในแดนวิมุตติแล้วแต่ ส่วนมนุษย์ผีในชาตินั้นมีชื่อว่า **นายบุง** สาเหตุที่นายบุงกลายเป็นผีบ้านนั้นก็เพราะว่าลูกชายของเขาได้ตายไป ๔ คน ติด ๆ กัน ภายในระยะเวลา ๒ เดือน ทำให้เขาเสียอกเสียใจคิดมากจนทำให้เสียสติกลายเป็นคนบ้า แต่ในชาตินั้นนายบุงก็ได้ทำบุญสร้างองค์พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลงกับเขาด้วย โดยการกำทรายไป ๑ กำมือ เพื่อเป็นส่วนผสมในการสร้างองค์พระฯ โดยได้มอบให้กับชาวบ้าน และทั้งพระสงฆ์ก็ได้อนุโมทนากับมนุษย์ผีคนนั้น ด้วยบุญกุศลที่นายบุงได้ทำไว้เลยส่งผลให้ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้ มีสติสัมปชัญญะดีกว่าเก่า เป็นร่อยเท่พันทวี โดยมีชื่อว่า **นายสมศักดิ์ ผิวชัย** อยู่บ้านเลขที่ ๑๐ ถนนทรายทอง อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี ทิดโสสิงห์พูดแล้วก็หัวเราะขึ้นด้วยความขบขัน

จากนั้นทิดโสสิงห์ ก็ได้กล่าวต่อไปว่า... โอ้...!! นี่หนอ.. พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นที่ไหนก็มีพระเทวทัตเกิดขึ้นที่นั่น ในการก่อสร้างและทำบุญสร้างวัด ในครั้งนี้ก็เช่นกัน การทำงานทำบุญก็มีมารผจญเกือบทุกครั้ง ครึ่งนี้ก็มีคน ๆ หนึ่ง ซึ่งเป็นคนโนยาสามัญ ตัวเป็นคนใจเป็นสัตว์ชอบขัดขวางการทำบุญของศรัทธาทุกครั้ง เช่น เอาก้อนหินขว้างเข้าไปในพิธีเอามิดพรวดไล่ฟันคน และตำหนิติเตียนตำทอคนที่มาทำบุญและพระสงฆ์ที่มาร่วมพิธี ซึ่งเป็นพระสงฆ์ที่อยู่ในพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัดทั้งนั้น คน ๆ นี้มีชื่อว่า **“นายผวน”** ด้วยบาปกรรมอันนั้นซึ่งประกอบไปด้วยกายกรรม มโนกรรม วจีกรรม จึงส่งผลให้นายคนนี้ได้ไปเกิดเป็นสัตว์

เดรัจฉาน โดยได้เกิดเป็น **สิงห์โต** ที่มีรูปทรงของชน ที่เกิดจากชนของ
ตัวมันเอง **สิงห์โตตัวนี้** อยู่ในอุทยานแห่งชาติ เมืองไนโรบี ประเทศเคนยา

ต่อจากนั้นทิตโสสิงห์ ก็ได้เล่าเรื่องบุพกรรมของแต่ละคนที่เกี่ยวข้องในการสร้างพระเจ้าอินทร์แปลงนี้ และก็ขอให้ทุกคนจงสร้างแต่คุณงามความดีในศาสนาพุทธต่อไป อันมี **ศีลมัย ทานมัย ภาวนามัย** ดังนี้ แล้วทุกคนก็จะได้เกิดในโลกมนุษย์ชาติหน้าหรือภพหน้าอีก โดยจะได้เกิดเป็นมนุษย์มีชื่อดังนี้..... ต่อจากนั้นทิตโสสิงห์ก็ได้บอกชื่อชาติหน้าของแต่ละคนไว้ ซึ่งเรื่องนี้ถ้าหากผู้เกี่ยวข้องในเรื่องนี้มีความสนใจอยากจะรู้หรืออยากจะทราบ เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติเตือนใจรู้ไว้ชั่ววูบ ใส่บาตแบกหามก็ให้ติดต่อมาทางผมได้ ผมจะพิจารณาบอกเป็นรายๆ ไป

เฮ้อ...!! ทิตโสสิงห์พูดคล้ายกับถอนหายใจไปในตัว ตัวขำน้อยได้เล่าครั้งนี้ก็ตั้งใจเป็นอันมาก ก็ขอให้เล่าในเบื้องมนุษย์หรือทูตในเมืองมนุษย์ คือนายไพศาลนี้ จงจำเรื่องนี้ให้ดี แล้วก็ขอให้รับคำกับตัวขำน้อย (ทิตโสสิงห์) นี้เถิดว่า... จะเปิดเผยเรื่องนี้ในโลกมนุษย์ได้ก็ต้องรอเวลาอีกไม่เกิน ๒ ปีในโลกมนุษย์ เพราะถ้าบอกก่อนไปเลย คนบางคนที่ขำน้อยบอกชื่อไปยังไม่มาอยู่ตามที่ขำน้อยได้บอกไป ด้วยเหตุนี้ขำน้อยก็ขอบอกให้นายไพศาลเป็นล่ามตัวกลางในเรื่องนี้ ถ้าจะเปิดเผยเรื่องพระเจ้าใหญ่อินทร์แปลงให้คนในโลกมนุษย์รับรู้รับทราบ ตัวขำน้อย (ทิตโสสิงห์) ก็ขอให้เวลาเปิดเผยบอกกล่าวเรื่องนี้ในเวลาที่เหมาะสมก็คือ ก่อนเข้าพรรษา พ.ศ. ๒๕๖๒ ซึ่งตัวผมนายไพศาลเมื่อได้ยินดังนั้นก็ได้รับคำไว้ว่าจะบอกตามช่วงเวลาที่กำหนดไว้ ทิตโสสิงห์เมื่อได้ยินผม (นายไพศาล) รับคำแล้วก็ได้ยกมือไหว้ขึ้นพร้อมกับอนุโมทนาสาธุด้วย จากนั้นทิตโสสิงห์ก็ได้พูดต่อไปว่า “เรื่องนี้ถ้าได้รับการเผยแพร่กันไป จะมีคนที่ไม่เข้าใจออกมาต่อว่าให้ร้ายต่างๆ นาๆ ก็ขอให้ล่ามตัวกลาง (นายไพศาล) อดทนไว้ ถ้าโต้ตอบกันได้ก็โต้ตอบกันไปตามเหตุตามควร เพื่อหมั่นคน

เหล่านั้นจะได้เข้าใจขึ้น แต่ถ้าหากคนที่เกี่ยวข้องเรื่องนี้ก็ตี ไม่เกี่ยวข้องเรื่องนี้ก็ตี ถ้าไม่สนใจก็อย่าพูดให้เขาฟังเพราะจะเสียเวลาธาตุ ๔ ของเราเอง ผม (นายไพศาล) ได้ฟังแล้วก็รับปากกับทิดโสสิงห์ ตามที่บอกไว้ทุกประการ”

เอ่อ! นี่ละล้ามตัวกลางในโลกมนุษย์ ตัวชำน้อยทิดโสสิงห์ได้บอกกล่าวเรื่องนี้แล้วก็ป็นอันหมดหน้าที่ และตัวชำน้อยก็ต้องไปเกิดในโลกมนุษย์อีก เพราะยังไม่หมดเชื้อเกิด และเป็นไปตามกฎสังสารวัฏ ตามที่พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้บอกไว้ ในการไปเกิดเป็นมนุษย์ครั้งนี้ ตัวชำน้อยก็ต้องไปเกิดในเร็วๆ นี้ คือไม่เกินไตรมาส (๓ เดือนข้างหน้า) ตัวชำน้อยก็ไม่ว่าจะมีอุปสรรค หรือมีกรรมขัดขวางหรือเปล่า ถ้ามีกรรมมาขัดขวาง ก็ต้องเลื่อนเวลาออกไป และการไปเกิดในโลกมนุษย์ครั้งนี้ก็ต้องไปเกิดกับลูกของชำน้อยในอดีต ซึ่งเป็นลูกคนที่ ๙ และคนที่ ๑๐ ซึ่งเป็นลูกคนรองของคนหล้าและลูกคนหล้า (คนเล็กสุด) ถือว่าเป็นพี่กับน้องกัน ซึ่งปัจจุบันเขาได้เกิดเป็นคน ซึ่งคนที่ ๙ มีชื่อว่า **นายปัญญา** **ศุภสุทธิชาติ** ส่วน **นางคำใส** เกิดมาชาตินี้ชื่อว่า **นางภักจิรา จิตหาญพล** ทั้ง ๒ คนนี้ จะพบกันและอยู่ด้วยกันในเวลาไม่เกิน ๓ เดือน ข้างหน้าที่ที่เมืองบางกอก กรุงเทพฯ เมื่อพูดถึงตอนนี้แล้วทิดโสสิงห์ก็ได้พูดว่า “สิ่งที่ชำน้อยจะพูดไปก็มีแค่นี้ ก็ขอให้รับคำที่ให้สัญญาคำพูดไว้ก็แล้วกัน” ผมนายไพศาลก็รับคำและคำสัญญาที่ให้กับทิดโสสิงห์ทุกอย่าง จากนั้นท่านครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมไปที่อื่นๆ อีก ซึ่งเป็นนิมิตที่ส่งมาหาญาติพี่น้องเกี่ยวกับคนตายที่ตายไปแล้ว ส่งมาหาญาติพี่น้องที่อยู่ในโลกมนุษย์ว่าได้อยู่ที่ร้อนที่เย็นอย่างไร และสมควรจะทำบุญอะไรไปหาถึงจะถูกต้อง

เมื่อได้เรื่องราวมากแล้วคือประมาณ ๑๐ เรื่อง ในคืนนั้น ท่านครูบา คันธาและพญาพิงคราช ก็ได้พาผมกลับมาอยู่กับอยู่ในลักษณะปลิวลงมา

ในสภาพไร้ผู้นำหนักและไร้จุดหมายปลายทางเช่นกัน เมื่อลงมาแล้ว
ผมก็ได้สะดุ้งตื่นนอนก็เป็นเวลาตี ๕ ของเช้ามีดวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๐
ซึ่งเรื่องนี้ ผมก็เก็บเรื่องจำในสมองไว้นานจนถึงเวลา ผมจึงได้พิจารณา
เห็นสมควรที่จะบันทึกเปิดเผยได้แล้ว จึงได้เขียนเชิงบันทึกให้ท่านผู้อ่าน
และผู้สนใจตามที่รู้ที่ทราบมาดังนี้

มังคะลัง นิมิตตัง กล่าวยงนิมิตความฝันอันเป็นมงคลก็ขอจบลง
เพียงเท่านี้ก่อนแล...

เขียนเชิงบันทึก	วันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๒
	เวลา ๑๐.๐๐ น. เป็นเดือน ๘ เหนือ แรม ๑๕ ค่ำ
เขียนเชิงบันทึกเสร็จ	วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๒
	เวลา ๑๖.๑๐ น. เป็นเดือน ๙ เหนือ ขึ้น ๓ ค่ำ

ขั้นตอนการกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์

๑. เอาปัจจัยใส่ตู้บริจาคที่อยู่หน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ตามกำลังศรัทธา
๒. สวดมนต์ บทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไปกราบไหว้
๓. ถ่ายรูปให้เห็นหน้าเรา และหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไปกราบไหว้
๔. อธิษฐานจิต ด้วยการกรวดน้ำลงดินด้วยสมภาติที่ตั้งมั่น

✽ บทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ✽

✽ บทนมัสการพระรัตนตรัย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

✽ บทกราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมา สัมพุทธโ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ. (กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นมัสสามิ. (กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นมามิ. (กราบ)

✽ บทสวดพุทธคุณ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ วิชชาจาจะรณะะ สัมปันโน
สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโ
ภะคะวาติ.

✽ บทสวดธรรมคุณ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก
โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ.

✽ บทสวดสังฆคุณ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต
สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามิจิปะฏิปันโน
ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลิ-
กะระณียะ อะนุตตะรัง ปุญญักเขกตัง โลกัสสาติ.

ด้วยการทำบุญถวายปัจจัยแก่หลวงพ่อ.....แห่งวัด.....
ขอให้เทวดา รับทราบ ขอให้เป็นพลปัจจัยช่วยให้คุณไพศาล แสนไชย มีนิมิต
เรื่องบุญกรรมของ.....ด้วยเทอญ

คำอธิษฐานจิต (กรวดน้ำลงดิน)

(เริ่มกรวดน้ำลงดิน ตั้งแต่บรรทัดแรกจนถึงบรรทัดสุดท้าย ด้วยสมาธิตั้งมั่น)

ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้า (นาย, นาง, นางสาว).....
ได้กระทำโดย ความสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ ด้วยสิ่งของ ในครั้งนี้ ข้าพเจ้า
ขออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลทั้งหลายไปหา ยัง พ่อ แม่ (บุพการี) ที่ล่วงลับไปแล้ว
และแม่เหล็กขา เทวบุตร เทวดา ผู้รักษาบ้านเมือง เหมือง ฝ่าย ทุกแห่งทุกที่
อันรักษาสถานที่นี้เป็นประธาน และรักษายังกายบนอากาศ อันหมายมีอากาศเทวดา
พระยาอินทร์ พระยาพรหม พระยายมราช ทั้งหลาย ตลอดจนเจ้ากรรมนายเวร
ของข้าพเจ้าที่มีมาในอดีตชาติ ซึ่งเกิดมาชาตินี้เป็นคนก็ดี (ระบุชื่อ ถ้ามี.....)
เป็นสัตว์ก็ดี เป็นเปรตวิสัย สัมภเวสีที่โหดหรือเป็นโรคา พยาธิ (ระบุโรค
ที่เป็น).....ที่เกิดกับข้าพเจ้า (นาย, นาง, นางสาว)ก็ดี
ขอให้อำนาจส่วนบุญส่วนกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วย เมื่อมารับเอาแล้ว
ขอให้อนุโมทนาร่วมกัน และขอให้มีความสุข ความสบาย ด้วยกันทุกฝ่าย กรรมใด
ที่ล่วงเกินกันไว้ในอดีตชาติ ก็ขอให้โสภกรรมต่อกัน ขอให้กรรมเหล่านั้นจงยุติกัน
ในชาตินี้ และด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้า (นาย, นาง, นางสาว).....ได้ทำในครั้ง
นี้ ขอให้นายหนังสือทั้ง ๓๒ องค์ จงจดเอาลาย หมายเอาชื่อ ของข้าพเจ้าใส่ไว้ใน
สุวรรณบัตรเงิน สุวรรณบัตรทองคำ อย่าให้ได้ผิดพลาด หรือสูญหาย ฉะยะ อ๊ะ
ขอให้บุญกุศลของข้าพเจ้าที่ได้กระทำในครั้งนี้ เป็นดังร่ม และเงา ติดตามตัว
ข้าพเจ้าไปทุกภพ ทุกชาติ นับตั้งแต่ชาตินี้เป็นต้นไป คำว่า “จน” คำว่า “ไม่มี”
คำว่า “ไม่สำเร็จ” จงอย่าได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป และ
ขอให้บุญนี้จงเป็นเหตุปัจจัยช่วยให้ คุณไพศาล แสนไชย จงนิमितถึงบุญกรรมของ
ข้าพเจ้า (นาย,นาง,นางสาว).....โดยเร็ว และเป็นเหตุ
ให้ถึงซึ่งพระนิพพานเป็นที่สุด ด้วยเทอญ ฯ

ด้วยคำอธิษฐานของข้าพเจ้าในครั้งนี้ ข้าพเจ้า (นาย, นาง, นางสาว).....
ขอให้แม่พระธรณี และโลกทั้ง ๓ รับรู้ รับทราบไว้ด้วยเทอญ ฯ

คำขอโหรากรรม

ด้วยกายกรรม วาจากรรม มโนกรรม ที่ข้าพเจ้า/อาตมา (นาย, นาง)
.....ในอดีตชาติ ซึ่งในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย, นาง, นางสาว,
สาธุเจ้า).....ที่ได้ล่วงล้ำก้ำเกินต่อท่าน (นาย, นาง,
นางสาว) ในอดีตชาติ ซึ่งได้เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย, นาง, นางสาว,
สาธุเจ้า).....กรรมทั้งหลายทั้งปวงที่ข้าพเจ้า/อาตมา
ได้ล่วงเกินต่อท่าน ไม่ว่าด้วย กาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ต่อหน้าหรือลับหลัง
ด้วยเจตนาหรือไม่เจตนา

บัดนี้ตัวข้าพเจ้า/อาตมา ได้เกิดความรู้สึก ละอายเกรงกลัว
ต่อบาปกรรมอันนั้นที่ทำไว้กับท่าน

ในวันนี้ ข้าพเจ้า/อาตมา จึงได้ตั้งใจน้อมนำมาซึ่งดอกไม้ธูปเทียน
และน้ำมัน สัมป่อย (น้ำอบ, น้ำหอม) เพื่อมาขอขมาลาโทษ ขอโหรากรรม
ต่อท่าน

ขอท่านได้โปรดยกโทษให้กับข้าพเจ้า/อาตมา ด้วย เมื่อท่าน
ได้ขอโหรากรรมให้อภัยข้าพเจ้า/อาตมา แล้ว ก็ขอให้ท่านได้ถอดถอน คำสาปแช่ง
ต่างๆ ที่ได้สาปแช่ง ข้าพเจ้า/อาตมา เอาไว้ในอดีตชาติ เมื่อท่านได้ถอดถอน
คำสาปแช่งแล้ว ก็ขอจงอำนวยการให้ชีวิตของข้าพเจ้า/อาตมา ผ่านพ้นวิบากกรรม
ต่าง ๆ โดยเร็ว ให้ชีวิตของข้าพเจ้า/อาตมา จงพบแต่ความสุข ความเจริญ
ความสำเร็จ ทั้งทางโลกและทางธรรม โดยเร็วด้วย เทอญ

คำให้อโหสิกรรม

ด้วยกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ที่ท่าน (นาย, นาง).....
 ในอดีตชาติ ซึ่งได้เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย, นาง, นางสาว, สาธุเจ้า)
 ที่ได้ล่วงล้ำกล้าเกินต่อข้าพเจ้า (นาย, นาง, นางสาว)
 ในอดีตชาติ ซึ่งเกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย, นาง,
 นางสาว, สาธุเจ้า)

กรรมใดที่ท่านได้ล่วงเกินต่อข้าพเจ้า/อาตมาในอดีตชาติด้วยเจตนา
 หรือไม่เจตนา ต่อหน้าและลับหลัง

บัดนี้ตัวท่าน (นาย, นาง, นางสาว, สาธุเจ้า)
 ในอดีตชาติ ซึ่งได้เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย, นาง, นางสาว, สาธุเจ้า)
 ได้สำนึกต่อบาปกรรมอันนั้น และได้นำดอกไม้ธูปเทียน
 พร้อมทั้งน้ำขมิ้นส้มป่อย (น้ำอบ, น้ำหอม) เพื่อมาขอโทษขออโหสิกรรม
 กับข้าพเจ้า/อาตมา

บัดนี้ข้าพเจ้า/อาตมา (นาย, นาง, นางสาว)
 ในอดีตชาติ ซึ่งได้เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า (นาย, นาง, นางสาว, สาธุเจ้า)
 ขอยกโทษให้อโหสิกรรมให้ให้กรรมทั้งหลายสิ้นสุดลง
 นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ตลอดทั้งคำสาปแช่งนั้น ไม่ให้มีผลกับท่านอีกต่อไป
 และนับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้า/อาตมา ขออวยพรให้ท่านผ่านพ้น
 อุปสรรคต่างๆ ในชีวิตโดยเร็ว ให้พบแต่ความสุข ความเจริญ ความสำเร็จ
 ทั้งทางโลก และทางธรรมยิ่งๆ ขึ้นไป

คำให้อโหสิกรรม ตลอดจนการถอดถอนคำสาปแช่งต่างๆ นี้ ขอเมตตา
 พระแม่ธรณีที่รักษาผืนแผ่นดินนี้ ตลอดจนเทพยดาที่รักษายังสากลพิภพ
 จงรับรู้รับทราบไว้ด้วย เทอญ